

KALLAD TILL FRIHET

Daniel Ernvik

Kallad till frihet

Daniel Ernvik

copyright © 2017 Daniel Ernvik
ernvik media, Vårdhemsvägen 4E, 861 52 Söråker
daniel@ernvikmedia.se

Första upplagan 2004
ISBN 91-631-5892-2

Andra upplagan 2017
Digitaliserad utgåva

Alla bibelcitater är hämtade från Svenska Folkbibeln '98 om inte annat anges.

Innehåll

Inledning	5
1. Trons kraft	7
2. Utkorelsen	20
3. Med rot och grund i Kristus	33
4. Garantin för vårt arv	50
5. Guds hemlighet	62
6. Guds väldiga makt	73
7. Du är kallad till frihet	84
Sammanfattning	96

Inledning

Då Israels folk var på väg mot det förlovade landet och spejarna återkom till Mose, uttryckte tio av dem missmod trots att landet flöt av mjölk och honung så som Gud hade lovat dem. Fienden upplevdes dock som jättar medan de själva kände sig som små gräshoppor (4 Mos 13:34). Endast Josua och Kaleb var segervissa och litade på att Herrens löfte om landet fortfarande gällde.

Många kristna riskerar att gå miste om ett överflödande liv genom att inta den hållning som de tio spejarna hade. Man blir slav under missmodets ande och intar en slags försvarsattityd som att "vi ska i alla fall dö med flaggan i topp". Tron på en segerrik framtid saknas.

När jag en dag var förkrossad i min bön över stagnationen bland de kristna i vårt land började den helige Ande att tala till mig. Han beskrev situationen med en bild som brände fast i mitt hjärta. Jag såg en människa som satt i en fängelsecell. Bojorna runt fötterna var brutna, fångdräkten var bytt till vanliga kläder och dörren till friheten var öppen. Men likväl stannade människan kvar i cellen. Den helige Ande sa till mig att det är så vi beter oss: vi är fria men agerar som om vi vore fångna. Trots vissheten om den öppna dörren och frikännandet vågar eller vill vi inte gå ut i friheten.

Min bön är att du ska bli inspirerad till handling då du läser den här boken. Jag känner inte hopplöshet och förtvivlan trots en mänskligt sett hopplös utgångspunkt. Vid ett besök på en israelisk bosättning i Negevöknen såg jag vad människor drivna av en pionjäranda kan åstadkomma. De kunde få den karga öknen att blomstra. Jag tror att vi som kristna på samma sätt har möjlighet att få se Guds verk få liv och kraft i en tid som kan upplevas som ökenlik.

Det finns två Bibelord som handlar om liv och som betyder mycket för mig. Även om sammanhangen är helt andra, tror jag att det ändå finns någonting som berör oss idag. Dels tänker jag på berättelsen om hur Hesekiel används av Gud för att profetera över de förtorkade benen (Hes 37). Ur det till synes livlösa uppstod liv genom Guds försorg. Kan det vara möjligt? Ja, för vi läser i ett annat sammanhang att Maria fick höra att det mänskligt sett omöjliga, att som jungfru föda Frälsaren, var möjligt eftersom ingenting är omöjligt för Gud (Luk 1:37).

Vi är barn till en segrare, och för oss som tror är inte någonting omöjligt eftersom det är Guds kraft som verkar i oss. Det grundläggande är att Gud inte primärt har skapat oss för överlevnad. Då vi läser skapelseberättelsen förstår vi att vi är skapade för att övervinna och expandera. Inte för att förverkliga våra själviska motiv, utan för att leva ett liv som förhärligar Gud. Det var den andliga vissheten som drev Josua och Kaleb, och som resulterade i att Josua fick föra det judiska folket in i Löfteslandet.

Jag ber till Gud att du ska få del av den Anden och smörjelsen när du läser den här boken, och att du kommer till insikt om de oanade möjligheter du har genom din tro på Jesus (Fil 4:13). Du är kallad till frihet!

Trons kraft

Alla har syndat

Paulus skriver att alla har syndat och saknar härligheten från Gud (Rom 3:23). Det är en grundsanning vi måste utgå från, och därför kan heller ingen människa komma inför Gud i egen kraft.

Vi lever i en tid och i ett land som under lång tid försökt lära folket att ingen kan göra anspråk på att vara unik och värdefull. Den enda som är värdefull i vår nation är staten själv. Därför är det också rimligt att ansvaret för individen i första hand tas av staten snarare än individen själv. Bara tanken på dagssystemet borde skapa oro hos föräldrarna. Signalen som sänds ut är att man inte är kapabel att själv ta hand om sina barn. Detta sagt utan att för den skull vilja ringakta det arbete som personalen gör. De är fantastiska och beundransvärda! Problemet är systemet.

På område efter område tas rätten att bestämma från individen, och då man redan från barnsben blivit lärd detta är det naturligt att vilshenheten och känslan av otillräcklighet blir stark. Destruktiviteten kväver sakta men säkert vår nation, och utifrån denna utgångspunkt är det knappast märkligt att det i Sverige är en relativt hög självmordsfrekvens.

Satan vill försöka få oss att tro att det här är det naturliga tänkesättet för en människa. Men Bibeln lär oss att Satan aldrig talar sanning eftersom han är lögnens fader (Joh 8:44). Budskapet som Gud vill ge oss är rakt motsatt: "Du är oändligt värdefull!". Skulle man försöka sammanfatta detta är hänvisningen till liknelserna om det förlorades värde kanske bäst (Luk 15), men också

Jesu ord om att han kommit för att söka upp det förlorade och frälsa det (Luk 19:10) eller att han inte kommit för att bli betjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen (Mark 10:45), förtydligar sanningen kring ditt absoluta värde.

Då Gud skapade människan gjorde han det med orden att hon skulle bli hans avbild. Vi förstår alltså att det finns en alldeles speciell relation mellan Gud och människan, en relation som inte har samma djupa innebörd mellan Gud och den övriga skapelsen. Gång på gång ser vi också i Bibeln hur Guds kärlek till människan är speciell.

Genom profeten Hosea visar Gud sin relation till Israel med äktenskapet som förebild. Guds heliga svartsjuka utifrån folkets benägenhet till otro i avgudadyrkan visar sig i profetens äktenskap med skökan. Men kärleken är större än svartsjukan och profeten uppmanas att ta den otrogna hustrun till sig igen. I Höga Visan kanske detta kärleksförhållande framkommer på ett ännu tydligare sätt. Även om kärleken framställs som kärlek mellan två människor är det ytterst ett bildspråk för kärleken mellan Gud och hans folk. Om vi läser Nya testamentet blir detta tydligt i äktenskapsundervisningen hos Paulus (se till exempel Ef 5:25 ff.).

Summan av dessa tankar lär oss att Gud älskar människan oändligt högt, och ser henne som det mest värdefulla i skapelsen. Människans synd skapar därför en för oss obegriplig smärta hos Gud, men samtidigt förstår vi hans kärlek genom orden hos Hosea att all hans barmhärtighet vaknar (Hos 11:8-9). Guds svar blir den utgivande kärleken som manifesteras på Golgata då Jesus tar all världens synd på sig.

När vi nu ställs inför Satans lögner måste vi förstå dem just utifrån att de inte är något annat än lögner. Vi behöver gå runt jantelagens ”tro inte att du är något” och förstå att vi i Guds ögon verkligen är något, och att det är på denna grund som hela den här boken bygger. Vi är kallade till frihet och har inte någon anledning att bete oss som slavar eller fångar. Gud har genom Jesus gjort allt för oss, och nu är vi kallade och sända för att på ett utgivande sätt betjäna människorna i världen och som Guds redskap föra folket från Satans mörker till Guds underbara ljus (Apg 26:18).

Utan visshet om sin identitet blir en människa vilsen och handlingsförlamad. Det är viktigt att veta varifrån man kommer men också vart man är på väg. Som kristen behöver du därför förstå vilket sammanhang du befinner dig i för att det här ska fungera. Du är på väg till himlen och din uppgift är att försöka få med så många som möjligt på vägen dit. Låt mig därför få visa dig på ett exempel där en människas visshet om sin identitet ledde till något stort och viktigt för en hel nation.

Drottning Ester

En bok i Bibeln som vi kanske sällan ägnar något större intresse är Esters bok. Hon var judinna och levde i Persien under 400-talet före Kristus. Idag minns judarna henne genom firandet av purimfesten, en glädjefest som man kan säga har något av karnevalsstämning över sig.

Upptakten till berättelsen om Ester handlar om att kung Ahasveros blivit vred på drottning Vasti. Under ett gästabud med alla furstar och tjänare kallar han på sin drottning som dock vägrar att komma. Då kungen frågar sina vise män om vad han ska göra, får han rådet att drottning Vasti aldrig mer ska få träda fram inför kungen. När vreden hos kungen efter en tid lagt sig saknar han sin drottning, men för att inte bryta mot sin skrivelse söker han i stället upp unga, vackra och orörda kvinnor i landet. En av dem är judinnan Ester, kusin till Mordokaj.

Agagiten Haman får med tiden en hög position hos kung Ahasveros, och när Mordokaj en dag vägrar att böja knä inför Haman, blir Haman ursinnig och beslutar sig då för att påverka kungen att döda alla judar. Då Mordokaj får veta detta vänder han sig till Ester och ber henne träda fram inför kungen och be om nåd över alla judar. Ester svarar då:

Alla kungens tjänare och folket i kungens provinser vet att om någon, det må vara man eller kvinna, går in till kungen på den inre borggården utan att vara kallad, så gäller endast en lag: Han skall dödas, om inte kungen räcker ut guldspiran mot honom och låter honom leva. Men jag har inte på trettio dagar varit kallad till kungen. (Ester 4:11)

Ser du hur detta svar bygger på fruktan? Det exempel Ahasveros tidigare statuerat genom att avvisa drottning Vasti skrämde Ester. Hon visste att kungen var trogen sin lag och utan att tveka skulle kunna döda henne om han ville. Ester svarade med dessa ord för att hon fruktade att kungen antingen skulle döda henne eller möjligen ta hennes drottningstatus från henne.

Om du inte är nog med grunden i ditt liv riskerar du att förtäras av fruktan. Vad du bör veta om fruktan är att den primärt inte är din egen fruktan, utan att det handlar om Satans fruktan. Han vet nämligen vad du har i Herren och att han då du väljer att använda den auktoriteten är chanslös. Den fruktan som griper honom inför detta faktum projicerar han därför på dig för att du ska bli överksam och passiv.

Det är alltså viktigt att du är medveten om vad du bygger ditt liv på. Bergspredikan är en grundläggande undervisning om vad livet i grund och botten handlar om, och Jesus har ett intressant slut på sin predikan. För att förtydliga allvaret avslutar han med en liknelse om två husbyggare (Matt 7:24-27). Egentligen är det självklarheter om man tänker efter – är huset byggt på en dålig grund kommer det heller inte att kunna stå emot några större påfrestningar. Jesus vill förstärka sin predikan med att du alltså ska vara nog med att bygga ditt liv på en ordentlig grund, för när det kommer det stormar i ditt liv faller allt samman om du inte är stadigt rotad i tron på Jesus.

Om grunden för ditt liv är att ha en god hälsa kommer dina gärningar också att styras av det. Allt du möter kommer då att bedömas utifrån din hälsa. Kan jag göra si eller så? Kan jag äta det eller det? Är livet byggt kring framgång kommer du att frukta alla motgångar som riskerar din karriär. Är din tro byggd på något samfund, en församling eller rent av någon predikant kommer du att leva i fruktan för förändring på de områdena. Du kommer hela tiden att tvingas in i ett hörn där du bevakar att det du bekänner dig till inte genomgår någon förändring som strider mot din referensram eller utgångspunkt. Jag talar inte om att det i den här situationen nödvändigtvis saknas en tro på Jesus. Tvärtom kan det finnas en tydlig tro och beaktelse att Jesus är Herren. Vad jag talar om är vad du är rotad i.

Församlingen i Korint är ett bra exempel. Där fanns en tydlig bekännelse att Jesus är Herren. Den helige Ande flödade också över församlingens medlemmar och nådegåvorna var vad vi kan förstå i en underbar funktion. Problemet för församlingen var inte att man saknade en tro på Jesus, utan att man inte byggde sitt liv på honom utan snarare på de yttre manifestationerna. Tungotalet i sig hade blivit viktigare än dess syfte. Paulus och andra människor verkar dessutom, mot sin egen vilja, ha fått en allt för central position i församlingens liv.

Då Paulus går till rätta med församlingen är han mycket noga med att tala om att det inte går att lägga någon annan grund än den som redan är lagd: Jesus Kristus (1 Kor 3:11). Allt annat kommer att likt huset på sanden rasa samman. Om tungotalet blir ett mål i sig har det förlorat sitt värde även om det för den skull inte slutar att fungera. Om den som har döpt är viktigare än dopets djupa innebörd om Jesu död och uppsändelse, fyller dopet inte sin funktion. Det är bara tomhet bakom fasaden på det som är byggt på en annan grund än Jesus Kristus, och här blir faran större ju längre från centrum du kommer. Det gäller att hela tiden sträva efter "den första kärleken", att hela tiden arbeta på sin Gudsrelation.

Ett liv byggt på förtröstan

Återgår vi till Ester ser vi att hennes första svar till Mordokaj var byggt på fruktan – fruktan både för sin drottningstatus och sitt liv. Men till skillnad från Ester hade Mordokaj en stark förtröstan och trygghet i sin tro på Gud. Han hade inte bara bekännelsen att Gud är den Högste, utan han hade också byggt sitt liv på denna bekännelse. På ett tydligt sätt förklarar Mordokaj för Ester att hon har en viktig uppgift att fylla för hela sitt folk, och att denna uppgift kanske är anledningen till att hon blivit drottning.

Mordokajs förtröstan får mig att tänka på en viktig passage i Nya testamentet. Vid ett tillfälle blev det diskussion kring Jesu identitet, och Jesus vänder sig då till sina lärjungar med frågan vilka de tror att han är. I vanlig ordning svarar Petrus på sitt övertygande sätt att han naturligtvis tror att Jesus är Messias, den levande Gudens son (Matt 16:16). Det här är en oerhört viktig

händelse av den anledningen att vi här får det klart framställt för oss att den bekännelsen – att Jesus är Guds Son – är den grund som hela församlingen är uppbyggd på. Men det är inte bara vissheten om att bekännelsen är församlingens grund som är viktig. Det är också av allra största vikt att se fortsättningen då Jesus säger att helvetets portar inte har makt över församlingen (som är grundad på Jesus Guds Son).

Port är i det här sammanhanget en bild för auktoritet. Det var i porten som alla viktiga beslut fattades (se till exempel Rut 4:1 ff.). Det betyder alltså att helvetet inte har någon auktoritet över den person som är rotad i tron på Jesus. Kraften ligger i tron på Jesus av den enkla anledningen att du då öppnar för den helige Andes kraft. Paulus talar också om den potential som finns i tron genom att visa på att det är samme Ande som uppväckte Jesus från de döda som också verkar i våra liv och gör våra döda kroppar levande (Rom 8:11).

Finns det något Satan är medveten om så är det hans totala nederlag på Golgata. Att Jesus fullständigt tillintetgjorde hans makt genom sin död och uppståndelse är en visshet som Satan hatar. Därför gör han allt han kan för att försöka få oss att misströsta om denna underbara seger, och det primära målet för hans attacker blir därför mot din tro. Han vet att du genom tron hamnar i en position som han inte kan rå på eftersom Jesus sa att helvetets portar inte rår på din tro och bekännelse att Jesus är Messias.

När Satan försöker kasta sin fruktan eller andra attacker mot dig, kan du endast bemöta dem med tro. Det handlar om att komma till insikt om vad du har och vem du är genom din tro. För Ester kunde palatset ha blivit som fängelset i den bild som den helige Ande visade mig. Problemet som hade uppstått om Esters fruktan hade fått råda var att något avgörande gått förlost. Om Ester böjt sig under sin fruktan och Mordokaj inte kunnat ingjuta tro i henne hade det judiska folket fallit under Ahasveros dödsdom. Nu blev det inte så, utan Ester gick in till kungen styrkt av Mordokajs tro, och därför blir hon också redskapet Gud behövde för att befria sitt folk.

Hur mycket mer...

Ester levde under det gamla förbundet. Vi lever i det nya förbundet. Den stora skillnaden ser vi om vi tittar på några verser i Hebreerbrevets nionde kapitel. Det gamla förbundet är ett jordiskt förbund som är bundet i det naturliga. Tabernaklets två rum skildes av förhänget, förlåten, och till det inre rummet fick endast översteprästen gå en gång om året. Då bar han fram blod för sina och folkets synder (Hebr 9:7). Detta, säger Hebreerbrevets författare, är yttre föreskrifter i väntan på en bättre ordning.

Det nya förbundet är upprättat av Gud genom Jesus Kristus. Det är ett förbund i det övernaturliga genom att Jesus gick in i ett tabernakel som var fullkomligt och inte gjort av mänskliga händer, inte tillhörande den här skapelsen. Dit gick han inte in med bockars blod utan med sitt eget blod, och där vann han en återlösning som räcker mer än det enda år som det gamla förbundets försoningsoffer räckte till. Jesus vann genom sitt eget blod en evig återlösning. Halleluja!

Om nu redan blod av bockar och tjurar och askan från en kviga, stänkt på de orena, helgar till yttre renhet, hur mycket mer skall då inte Kristi blod rena våra samveten från döda gärningar, så att vi tjänar den levande Guden. (Hebr 9:13-14)

Jag tycker att det här är fantastiskt och oerhört inspirerande. Om Ester kunde uträtta något så avgörande under det gamla förbundet, hur mycket mer kan vi då uträtta i det nya förbundet? Då jag möter dessa tankar får jag närmast en svindlande känsla. Är det så att vi i allt för stor utsträckning har missat vilka möjligheter Gud lagt inför våra fötter?

P.P. Waldenström har i boken om brukspatron Adamsson en mycket intressant berättelse som är väldigt lärorik. Boken handlar om en man som heter Adamsson som bor i staden Världen. Efter att ha blivit ruinerad flyttar han till staden Evangelium där han får det nya namnet Abrahamsson. Sedan får man följa honom i prövningar och svårigheter fram till den dag då han får flytta till Justus Allsvåldig i staden Helighet.

För att visa på den kristnes kallelse att inte syssla med evangeliet utan vara drabbad av det, skulle jag vilja visa dig på en intressant tanke som Waldenström för fram:

"Teologi" var ett läger invid Evangelii stadsmur. Där funnos många stridsmän och väldiga kämpar, som kallade sig teologer. Det var ett underfundigt folk. De voro delade i tvenne hopar. Den ena delen bodde i ett tält utom staden och hade själva aldrig smakat stadens goda. Men de betraktade staden såsom sin egendom och stredo med okuvligt mod för densamma emot en väldig jätte, som hette Villfarelse, vilken i sin tjänst hade en stor här av Mångahanda lärdomsväder.

Dessa teologer hade tvenne vapen, av vilka de kallade det ena Penna och det andra Tunga. Dem slipade och brynte de på två stenar med namnet Skarpsinnighet och Begrundning. De förde dem också med stor kraft och skicklighet, vilket väl behövdes, ty fienderna försummade sig aldrig, utan voro ivriga i att anfalla.

För att få reda på, huru det såg ut och stod till i Evangelium, begagnade de, som bodde utanför muren, vissa synpunkter, d.v.s. en sorts höga ställningar, som kallades Systemer, vilka de uppreste, och från vilka de skådade ned över staden. Från dessa ställningar sade de sig nämligen få en allmän och ordnad eller redig överblick över det hela. Ja, de påstodo sig till och med känna staden mycket bättre än de, som bodde där inom, och som icke på en gång kunde överskåda den så bra hel och hållen.

Det finns ett problem i att ha en övergripande kunskap om någonting men egentligen aldrig själv ha upplevt det. När jag besökte en god vän och kollega i New Jersey talade jag med en av hans medlemmar i församlingen. Vi kom att tala om staden New York, men han konstaterade att han trots att han sedan många år var pensionär, och trots att han bott i New Jersey strax söder om New York hela sitt liv, hade han endast varit i New York ett fåtal gånger. Därför kunde han heller inte hjälpa mig till rätta i den staden. För mig syntes detta märkligt med tanke på att han bott där i så många år, men när jag tänkte på saken insåg jag att det på samma sätt finns platser i min närhet som turister besöker men som jag själv sällan har beskådat. Ändå säger jag mig ha en uppfattning om sådana ställen, även om jag ens vet att de existerar.

I filmen om geniet Will Hunting möter man det unga problembarnet som är en av världens mest begåvade människor. I ett av samtalen med terapeuten

framkommer Will Huntings problem väldigt tydligt. Talar han om kärlek kan han citera stora författare som skriver om kärlek, men han har aldrig själv fått uppleva verklig kärlek. Visst går det att ha uppfattningar om saker och ting, men hur ska man till exempel beskriva ett äpple för den som aldrig ätit ett äpple? Hur beskriver man skillnaden i smak mellan olika sorters äpplen? Hur lätt är det då inte att som kristen ha uppfattningar om saker genom att under många år ha läst Bibeln och bett, men kanske aldrig sökt sig in mot kärnan och upplevt det överflöd av kraft och välsignelser som Gud vill ge varje kristen?

I berättelsen om Adamsson framgår det tydligt att teologerna var väldigt skickliga i att syssla med evangeliet. Problemet var bara att de inte hade drabbats av det. I alla system kunde de på väl genomtänkta sätt berätta detaljer om vad tron i grunden handlar om, men vad hjälper det på domens dag om man vet vem Jesus är men aldrig lärt känna honom och beslutat sig för att följa honom i tro? I Bibeln ser vi på flera ställen att till och med demonerna benämner Jesus som Guds Son. Men det gör inte att de blir frälsta eftersom de inte vill bekänna honom som sin Herre och sedan leva i lydnad för hans ord.

Vår tids tänkesätt som hela tiden uppmanar till att följa känslan har också trängt djupt in i församlingen. Man riskerar att inte tillåta Jesus att komma nära och avslöja synden och orättfärdigheten i ens liv. Då blir det plötsligt obekvämt och så går man vidare till ett annat sammanhang och tillfredsställer sina behov. På det viset blir livet en enda lång jakt efter upplevelser. Paulus skriver:

Vår bön är att ni skall uppfyllas av kunskap om hans vilja, med all andlig vishet och insikt, så att ni kan leva värdigt Herren och i allt behaga honom, när ni bär frukt i alla slags goda gärningar och växer till (förf. markering) i kunskapen om Gud. (Kol 1:9-10)

Det första handlar alltså om att söka Jesus och fyllas av en längtan efter att följa honom och att få vara tillsammans med honom. Men sen ska man inte nöja sig med det och tro att det är allt, att man nått målet. Bibeln är full av ord

som visar på förmånen att som kristen få sträva efter andlig tillväxt, och ovanstående citat är endast ett i raden av alla dessa ord.

Varför ska man nöja sig med det lilla om man blir erbjuden det stora? Som kristen ska man inte falla för jantelagen som säger att vi inte får hävda att vi är något speciellt. Bibeln säger att vi är speciella. Vi är ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, Guds eget folk (1 Petr 2:9). När spejarna kom tillbaks efter att ha bespejlat löfteslandet, säger de att de både i Anaks barns och sina egna ögon var som gräshoppor (4 Mos 13:34). Den kristne får inte falla för passivitet och dåligt självförtroende. Det är Satans lögn att du är som en gräshoppa, liten och lätt att förgöra.

En god vän blev sjuk under en utlandsvistelse, och till råga på allt var läkaren på siesta när man sökte honom. I väntan på läkaren började hon att be till Gud. Plötsligt såg hon "en liten ful typ" som slog sig för bröstet och försökte ingjuta fruktan. Anblicken av honom gjorde knappast att det gick att känna fruktan. Tvärt om stod den underbara seger Jesus vunnit på Golgata klar för henne, och att vi har del i den segern. När detta proklamerades försvann också demonen omedelbart.

I Jesajas fjortonde kapitel står det att vi en dag kommer att få se Satan, och att vi då kommer att inse att den som fick hela jorden att darra endast är en liten ynkelig och patetisk varelse. Kom ihåg att du tillhör den Gud som genom Jesus har besegrat Satan. Det gör att du inte behöver frukta någonting!

Ta vara på din frihet

Det finns en oerhörd kraft i tron som inte får försummas. Om Gud är för oss och inte ens skonade sin egen Son för vår skull, måste vi också försöka förstå att det är sant som Paulus skriver: "Hur skulle han kunna annat än också skänka oss allt med honom?" (Rom 8:32). Tron är inte någonting som binder oss – tron är någonting som förlöser människor och sätter in dem i ett nytt sammanhang!

Steve Hill, före detta evangelist i Pensacolaväckelsen, skriver i boken "Hunger efter väckelse" om Guds sökarljus. Steve Hills tes är att den helige Ande griper in i en människas liv först då hon lägger sitt liv inför Jesu fötter,

ber honom rannsaka sitt hjärta och sedan omvänder sig från den själviska vägen. För att kunna rannsaka sitt hjärta krävs ett heligt sökarljus, och Steve Hill delar in det i tre kategorier: ytsökning, punktsökning och källarsökning. Kort innebär de följande.

***Ytsökning** handlar om de människor som bara låter Jesus komma till ytan av sina hjärtan. Man försöker hålla ytan fin och kristlig, men på djupet är det fortfarande den gamla människan förslavad under synden. Detta är ljumma kristna (Matt 23:27-28).*

***Punktsökning** är lite mer intensiv. Man tillåter Gud att komma in på vissa valda områden i livet, men man vågar inte till fullo släppa in honom. Den person som tillåter punktsökning kan låta Gud konfrontera en enstaka synd, men det finns inget behov att komma till rätta med källan till synden (Luk 18:18-23).*

***Källarsökning** är den fullständiga genomsökningen. Den människa som tillåter Gud att göra en källarsökning förstår sitt totala syndafördärv. Hon är förkrossad över sin otillräcklighet och ber Gud om fullständig rening. Gud tillåts storstäda i själens källare och endast den människa som tillåter källarsökning får uppleva den sanna frälsningen.*

Som du förstår är de två första sökarmodellerna inte fullständiga i fråga om att nå ända fram till den himmelska evigheten. Endast då du tillåter Gud att ta kontrollen över hela ditt liv kommer du också att få uppleva hur himlens portar öppnas över dig och Guds välsignelser börjar strömma över dig. Det är där kallelsen till frihet finns.

Församlingarna i Galatien led av frestelsen att återfalla i det tillstånd man var i innan evangeliet predikades, samtidigt som man ville behålla tron på Jesus Kristus. Man hade inte tillåtit Gud att göra en källarsökning. Men Paulus talar med stor tydlighet om för galaterna att om man tar detta på allvar ser man att det finns ett före och ett efter frälsningen. Det handlar om att drabbas av evangeliet. I det här fallet talar han om för dem att de inte är barn till slavinnan längre, utan att de i stället har fötts på nytt i kraften av det löfte Abraham fått av Gud.

Vi är barn till den fria hustrun. Till denna frihet har Kristus gjort oss fria. Stå därför fasta och låt er inte på nytt tvingas in under slavoket. (Gal 4:31 f.)

Vi är kallade till frihet och i denna frihet, med goda föresatser och gärningar, verka i vår tro. Då kommer Guds kraft att bli förlöst och vår Herres Jesu namn att bli förhärligat. Friheten innebär att gå ut ur fångenskapen och verkligen leva i den givna friheten.

Ett konkret exempel

En dag då jag satte mig framför min TV för att titta på en film började den helige Ande att tala till mig. Det var inte ett sånt där tilltal som gör att man blir tveksam eller förvirrad för att man inte riktigt vet om det är Gud eller ens egna tankar. Detta tilltal var ett tydligt och konkret tilltal från den helige Ande. Jag hade sett fram mot att få se just den filmen, men när den precis hade börjat frågade den helige Ande mig: "Hur mycket tid har du spenderat tillsammans med Gud idag?"

Jag visste direkt att han hade skjutit mitt i prick. Jag visste också att frågan var långt mer allvarlig än vad den kan tyckas vid en första anblick. Därför var det heller inte svårt att slå av TV-apparaten och fortsätta att lyssna till den helige Andes ord. Här var det kort och gott fråga om vem som var herre i mitt liv; den levande Guden eller en död och bedräglig TV. Då den vissheten också stod klar för mig började någon annan att bearbeta mitt inre. "Det här är inte så farligt. Filmen är mindre än två timmar, så du kan gott se den först och umgås med Gud sen. Kom ihåg att du så gärna vill se den här filmen." Under bråkdelen av en sekund höll jag på att gå i fällan, men jag fick upp trons sköld och kunde därigenom utsläcka den brinnande pilen som var skjutten mot mig. Nu säger jag inte att det generellt sett är fel att se på film, men just i det läget var det absolut fel för mig.

Resultatet blev att jag gick ut på en bönepromenad och det går inte att med ord beskriva hur ljuvlig Guds närvaro var. Ingen film i världen är värd det umgänget, och jag hade åter gått igenom en prövning som fått mig att växa i tro och tillit. När jag gick och samtalade med Gud påminde han mig om att det just är troheten i det lilla som gör att man får gå in i det stora. Vi har alla

olika situationer som försöker binda oss och därigenom begränsa vår frihet. Ändå gäller detsamma för alla: troheten i det lilla gör att man får gå in i det stora.

I detta fall var det aldrig fråga om att jag kände någon lagisk bindning som sa att jag var tvungen att umgås med Gud. Jag försöker höra Guds röst och utifrån den vara lydig hans tilltal. Ibland kan det vara en kamp mot köttet, men då utgångspunkten för handlandet finns i himlen är det sällan svårt att fatta beslut om att korsfästa sitt kött. Kyrkofader Augustinus talade om begreppsparet att bruka och att njuta. Han menar att vi människor har rätt att bruka allt det goda om det syftar till det högre ändamålet att komma närmare Gud. Om människan njuter av sakerna har hon dock förvrängt den rätta ordningen. För Augustinus betyder njutningen i det här sammanhanget ungefär "att finna sin högsta glädje i".

Jesus undervisade om detta när han talade om att där vi har vår skatt kommer vi också att ha vårt hjärta. Det är alltså viktigt att vi har vår skatt i himlen. Vad Augustinus menar är att människan ofta binder sig vid olika inomvärldsliga värden och gör dem till sina livsmål. Det som skulle vara ett medel för personlighetens utveckling blir i realiteten självändamål, falska gudar. "På dessa gudars altaren offrar hon sin egen personlighets utveckling," säger Augustinus. Jag valde att ta mitt kors och förneka mig själv. Jag stannade inte kvar i slaveriet vid min TV, utan jag sökte friheten och fick verkligen uppleva den på ett konkret och påtagligt sätt då den helige Ande betjänade mig. Låt oss nu gå vidare och se mer på den underbara frihet som Gud har kallat dig till.

Utkorelsen

Vi har en unik kallelse

Det enda sättet vi kan nalkas Gud är genom bekännelsen att Jesus är Messias, den levande Gudens Son. Det förra kapitlet inleddes med några tankar kring Satans alla bedrägliga lögner om att vi inte är värda någonting och hur han använder vår samtid för att förstärka den känslan hos oss. Men hur det nu än är så stämmer inte det. Tvärtom är det så att du är så högt älskad av Gud att det med mänskliga ord kan vara svårt att förklara. När Satan attackerar dig är därför ett av hans generalangrepp just mot detta område för att få dig missmodig. Han angriper och attackerar för att få in dig i en känsla av värdelöshet och otillräcklighet. Men hans väsen är inte någonting annat än lögnaktighet och bedräglighet, och därför gäller det att förstå nödvändigheten av att ikläda sig sanningens bälte och lyfta trons sköld.

Ef 1:3-14 är en underbar lovprisning till Gud av den enkla anledningen att han är den Han Är och att han gjort det han gjort. Det sistnämnda handlar om att Gud genom Jesus har frälst oss och satt oss människor i en särskild position då vi i tro tar emot hans gåva.

Välsignad är vår Herre Jesu Kristi Gud och Fader, som i Kristus har välsignat oss med all den himmelska världens andliga välsignelse. (Ef 1:3)

Jag skrev redan i det första kapitlet om att vi genom tron har blivit Guds eget folk. Petrus talar om att vi blir till levande stenar som bygger upp ett andligt hus (1 Petr 2:5). När han använder detta uttryck gör han det för att visa oss på den gudomliga kvalitet som inträder i den troendes liv. I första kapitlet säger

Petrus att vi genom tron på Jesus "har blivit födda på nytt till ett levande hopp" (1 Petr 1:3).

I vår tid frestas vi hela tiden att göra bedömningar utifrån "här och nu". Vår tid uppmanar att hela tiden söka saker för vårt eget bästa, och när det inte passar på ena stället så går vi vidare till nästa. Livet blir på så vis en ständig jakt på upplevelser och tillfredsställelse. I den kristna tron handlar det i stället om att ta sin utgångspunkt i den frälsning som finns beredd och ska uppenbaras i den sista tiden. Gordon Fee benämner detta med "att leva framtidens liv i väntan på dess fullbordan". Någonting har skett och detta har blivit vårt oföränderliga och oförstörbara hopp. Det är detta framtids-hopp som slår an tonen i våra liv och gör att vi som förut levde utan barmhärtighet har fått del av Guds barmhärtighet. Den väntande domen har för de kristna genom Jesus förlagts till det förflutna.

En morgon då jag var vid en sjöstrand för att be till Gud, gjorde den helige Ande mig uppmärksam på en lovsång. I inledningen sjunger man att Guds trofasta kärlek aldrig lämnar oss, och att hans barmhärtighet aldrig tar slut. Just detta att Guds barmhärtighet aldrig tar slut slog rot i mitt hjärta och blev upphov till lovprisning. Aposteln Petrus skriver i sitt andra brev:

Herren dröjer inte med att uppfylla sitt löfte, så som en del menar. Nej, han har tålmod med er, eftersom han inte vill att någon skall gå förlorad utan att alla skall få tid att omvända sig. (2 Petr 3:9)

Guds tålmod har sitt upphov i hans barmhärtighet, men vi får inte tro att det är ett tidsmässigt obegränsat tålmod Gud har. Petrus fortsätter att tala om Herrens dag då allt ska gå mot sin upplösning. Att leva heligt och gudfruktigt blir därför hans tydliga uppmaning. Guds barmhärtighet får du del av i frälsningen och den sträcker sig ända in i evigheten, men den som inte tar emot frälsningen får heller inte ta del av Guds barmhärtighet.

Vi är kallade från mörkret till Guds underbara ljus (jämför Apg 26:18). Är det nu så att dina bojar blivit lösta och celldörren har öppnats för dig, du har blivit frälst genom din bekännelse att Jesus är Herren, så är det ju dumt att i det läget stanna kvar i fängelsecellen. Din kallelse är inte att vara passiv eller

nöjd med att du åtminstone blivit frigjord från bojorna. Din höga kallelse är att gå ut i friheten och låta Guds Ande verka i och genom dig. Det sker nämligen inte om du stannar kvar på samma plats som du var på förut. Gud vill lyfta dig till helt nya nivåer, så låt mig säga några ord om det innan vi går vidare med Guds nåd.

I Matt 25:14 ff. talar Jesus i en liknelse om tre tjänare som får till uppgift att förvalta sin herres förmögenhet. En får fem talenter, en får tre och den tredje får en talent att förvalta – var och en efter sin förmåga. De två första omsätter sina talenter och får stor uppskattning av sin herre, medan den tredje tjänaren av rädsla gräver ner sin talent i marken under det att han väntar sin herres återkomst. Kort sagt varnar liknelsen oss för att vår plats i himlen relaterar till vår trofasthet och vilja att tjäna här. Att inte förvalta de gåvor Gud gett oss är som att gräva ner dem. Ibland hukar vi för allvaret i denna text eftersom den verkligen är obekväm för den som är nöjd och bekväm. Det är dock värt att notera att i liknelsen gav tjänarnas herre sin förmögenhet till tjänarna utan anseende till storlek. På samma sätt ger Gud i det verkliga livet till oss utan att lägga olika värde i de olika gåvorna.

Nu vill jag genast betona att du inte ska bli missmodig eftersom det finns en utväg ur detta. Gud har en stor belöning som väntar på dig i himlen, och jag vill uppmäna dig att fokusera på den istället för på omständigheterna här och nu. Vi ska inte ignorera det vi möter i vardagen, men vad jag vill säga är att det inte är dessa omständigheter som ska styra våra handlingar och tankar. Hur skulle det ha varit för Paulus om han under prygel, i fängelse, under stening och allt annat han fick utstå hade tänkt på det jordiska? Sannolikt hade han ganska snart givit upp. Nu gjorde han inte det utan var istället driven av det som väntade honom i himlen, och därigenom fick han mod att härda ut (se 1 Kor 9:26).

Guds nåd

Jag har märkt att man väldigt ofta hört människor som tar nåden som en slags garant för sitt sätt att leva. Med rätt motiv kan vi göra så, men i det välfärdssamhälle som vi lever i har många tagit nåden som garant för ett orätt-

färdigt och andligt ljumt leverne. Det finns till och med kristna som menar att bara de är döpta så kan de leva hur som helst eftersom de genom dopet redan är frälsta.

Men som du förstår av min utläggning av Jesu liknelse om vårt förvalterskap ovan, är det inte riktigt så Bibeln lär att vi ska leva. Även om nåden innebär att frälsningen allt igenom är Guds gåva, så kan man inte stanna där och bli passiv och överksam. Nåden skyler inte våra svagheter – den avslöjar dem! Frälsningen är en gåva som vi får ta emot från Gud, medan helgelsen är någonting vi får arbeta med. I det ljuset läser vi Jesu tal om att lärjungaskap är att förneka sig själv och varje dag ta sitt kors och följa honom (Luk 9:23). Bilden av korset var för lärjungarna det samma som att gå till sin egen avrättning. Helgelsen återkommer jag till längre fram. Nu vill jag visa dig på storheten i Guds nåd.

När Gud planerade för människans frälsning var inte problemet att hitta någon som klarade av den uppgiften. För Gud var det redan från början klart att han själv genom Jesus skulle försona människan på korset på Golgata (se Kol 1:15-20). Om man kan tala om problem så är det i så fall snarare fråga om hur alla människor skulle kunna bli delaktiga i den erbjudna frälsningen.

Profeten Hosea är i det här sammanhanget en underbar bild av vad det handlar om. Den profetiska handling Hosea får göra är väldigt talande. Hans kallelse är kanske i första hand inte fråga om att åka runt och predika för folket, utan som vi såg i förra kapitlet är det snarare i hans äktenskap med skökan som vi ser vad Gud vill säga. Precis som den kvinnan som hoppar från den ena sängen till den andra, hoppar Israels folk från den ena guden till den andra. Och precis som den äkte mannens svartsjuka grips också den helige Guden av svartsjuka när hans folk hela tiden bedrar honom med avgudar.

Allt för ofta försöker vi förstå och bedöma Gud utifrån våra mänskliga förutsättningar. Men hur vi än försöker är Gud alltid större än så. "Guds dårskap är visare än människor, och Guds svaghet är starkare än människor" (1 Kor 1:25), säger Paulus, och när Mose frågar Gud vad han ska säga när människorna frågar vem som sänt honom får han svaret: Jag Är (2 Mos 3:14). Gud

är större än vårt förnuft och med detta i tanken läser vi Hosea 11:8-9 om Guds reaktion på folkets otro:

Hur skall jag kunna överge dig, Efraim? Skall jag lämna dig, Israel? Hur skall jag kunna göra med dig som med Adma och låta det gå dig som Sebojim? Mitt hjärta vänder sig i mig, all min barmhärtighet vaknar. Jag vill inte låta dig känna min brinnande vrede, jag vill inte på nytt ödelägga Efraim. Ty jag är Gud och inte en människa, helig är jag ibland er (förf. fetstil), och med vrede vill jag ej komma.

Någonting som Israels folk ofta fick höra var att deras hjärtan var hårda och obotfärdiga. Det var bristen på Gudsfruktan och i förlängningen ett ödmjukt hjärta som gjorde att de fick gå fyrtio år i öknen. Gud älskar människorna men föraktar synden, och därför är Guds "problem" hur människorna ska förstå att ta emot friheten och inte bli kvar i slaveri under syndens makt.

Det är inte i yttre mening förändringen måste ske hos en människa; det är i hennes inre det måste bli en förändring. "Jag ska lägga min lag i deras hjärta", säger Gud (Jer 31:33), och därför utkräver inte Gud någon slags botgöring av människan för att hon ska bli frälst. Av nåd är vi frälsta genom tron, och här ser vi också en stor skillnad mot andra religioner och filosofier. I den kristna tron handlar det om att kapitulera och lägga av alla egna anspråk och ambitioner, och låta Gud forma det ödmjuka hjärta som bekänner att Jesus är Herren.

I Hoseas bok framkommer den hebreiska innebörden av orden för nåd. Detta mynnar ut i vad som skulle kunna kallas höjdpunkten i de ovan citerade verserna. Ett annat ord som vi skulle kunna använda för välsignelse är ordet välbehag. När vi läser Hosea ser vi också att det hela tiden är Guds välbehag till folket som är upphov till Guds agerande, och om vi läser vidare så ser vi att Guds välbehag kommer att visa sig för folket genom den frälsning som en dag ska uppenbaras. "Från dödsrikets våld skall jag friköpa dem" (13:14), "Jag vill hela dem från deras avfall, jag vill älska dem av fri vilja" (14:5).

Om vi går vidare för att få förståelse för Guds nåd, ser vi att det latinska ordet för nåd är gratia, ur vilket vi härleder det svenska ordet "gratis". Jag tycker därför att det latinska begreppet för nåd på ett väldigt bra sätt beskriver vad Guds nåd i grunden handlar om. Tanken bakom nåd i det latinska språk-

bruket handlar om att en överlägsen instans (kungen) visar sin välvilja och sitt välbehag mot en undersåte (den anklagade).

Om man söker efter ordet nåd i evangelierna kommer man att upptäcka att det endast förekommer på något enstaka ställe. Men även om ordet i princip saknas så finns den bärande tanken väldigt tydligt uttryckt: Gud har gemenskap med syndarna på grund av sin kärlek till dem. Jesus säger att det inte är de friska som behöver läkare utan de sjuka. Genom sin konkreta handling sätter därför Jesus lagens gudsförhållande åt sidan och sätter in nåden i dess ställe. Att grekiskans ord för nåd har samma stam som ordet för glädje är därför bara naturligt. Guds nåd är den djupaste källan till glädje och tacksamhet.

Syndens makt är bruten

Om vi går tillbaka till Ef 1:3 så ser vi att Paulus skriver att vi i Kristus har blivit välsignade med all den himmelska världens andliga välsignelse. Låt oss därför fördjupa oss lite mer i fråga om vad som menas med välsignelse.

Välsignelsens motsats skulle kunna sägas vara förbannelse. Därför är välsignelsens källa Guds välbehag som jag tidigare visat. Den reformerte teologen Calvin definierade välsignelse på följande sätt: "Guds välsignelse är Guds godhet i handling, genom vilken en rikedom av allt gott strömmar ned till oss från honom som är all godhets källa." När det står att vi i Kristus har blivit välsignade måste vi förstå det utifrån att Kristus är Guds godhet i en konkret handling. Om vi tittar på Kristus och det han gjort får vi förståelse för vad Guds godhet är. I honom har Gud gjort någonting för att manifestera det han sa genom profeten Hosea: "Jag vill inte låta dig känna min brinnande vrede... ty jag är Gud och inte en människa, helig är jag ibland er" (Hos 11:9).

Studerar vi den grekiska grundtexten som Nya Testamentet är skrivet på, så ser vi att det i Ef 1:3 används en verbform som kallas aorist. Det är en tidsform som inte finns i det svenska språket. Vi har några olika former för förfluten tid i svenskan liksom grekiskan, men det speciella med aorist-formen är att den visar att handlingen endast har skett en gång. Det står alltså tydligt att den välsignelse Paulus talar om inte var något som upprepades vid flera tillfällen utan att den endast skedde vid ett speciellt tillfälle. I den sjunde ver-

sen förklarar han att vi är friköpta genom Jesu blod, och vi förstår därför att den välsignelse han inleder med att tala om är Jesu seger på Golgata.

Detta, säger Paulus, är det allra viktigaste han har att förkunna: att Jesus i enlighet med Skrifterna dog för våra synder, begravdes och att han på den tredje dagen uppstod i enlighet med Skrifterna (se 1 Kor 15:3-4). Det här är så oerhört viktigt eftersom det var där, på korset, som Jesus avklädde fienden all makt och värdighet (se Kol 2:15).

Att Jesus klädde av fienden och förevisade dem offentligt är en väldigt intressant formulering eftersom det markerar en fullständig och total seger. Då man vunnit ett krig vid den tiden tog man tillfånga motståndarledaren och lät honom gå naken framför de segerrusiga soldaterna vid hemkomsten. Detta för att markera att man verkligen vunnit en fullständig seger samtidigt som man förnedrade fienden. Paulus vill därför förtydliga hur total Jesu seger på Golgata är genom att han använder detta yttryck att fienden klätts av. Det gäller inte bara fiendens ära utan också hela hans makt och myndighet.

Trons betydelse

Det finns dock ett viktigt men att lägga in här. Allt sker inte med automatik, och bara för att Paulus säger att Guds vilja är att alla människor ska bli frälsta (se 1 Tim 2:4) så kommer inte alla människor att bli frälsta. Eftersom Gud älskar människan så högt är det naturligt att han också vill att alla människor ska bli frälsta. Men vilja och realitet är två helt olika saker. Även om Gud har makten att frälsa alla människor, så gör han inte det eftersom förutsättningen är ett personligt ställningstagande som leder till ett inför Gud ödmjukt hjärta.

Jag var vid ett tillfälle med i ett lotteri där högsta vinsten var en ny bil. Min tro är i ärlighetens namn inte så stor då det handlar om lotterier, och det visade sig vid detta tillfälle genom att jag inte kom mig för att se i prislistan då dragningen ägt rum. Hade jag haft tro för högsta vinsten hade jag ivrigt väntat på dragningsdagen med lotten i min hand, för att så fort som möjligt ringa till lotteriet för att kvittera ut min vinst. Nu föll lotteriet i glömska eftersom det var några månader från det att jag fick lotten till den dag då dragningen skulle ske. I sanningens namn missade jag dragningen och blev påmind om

den först då ett brev med en efterlysning av den som vann högsta vinsten kom med posten.

Det finns en parallell till tron i detta. Även om du sitter med lotten i din hand och dragningen redan har skett, kan du inte förlita dig på att din vinstlott automatiskt ger dig vinsten. Du har själv ett ansvar för detta. På samma sätt är det med livet, men med den skillnaden att alla människor sitter med en vinstlott. Problemet är att det behövs någon som talar om det för dem. Med denna liknelse vill jag rikta din uppmärksamhet mot det Jesus säger till Nikodemus i den vers vi kallar lilla Bibeln, att den som tror inte ska gå förlo-rad utan ha evigt liv (se Joh 3:16). Gud har redan i Jesu Kristi död och upp-ståndelse välsignat oss. Men för att detta ska kunna komma människorna till del måste det tas emot i tro.

Vad kan vi då berömma oss av? Allt beröm är uteslutet. Genom vilken regel? Ge-nom gärningarnas? Nej, genom trons regel. Vi hävdar att människan förklaras rättfärdig genom tro. (Rom 3:27)

Som jag nämnt tidigare är det ofta man hör människor tala om gärningslära då dessa tankar lyfts fram, men när det gäller vår kallelse till frihet är det inte primärt frälsningen jag talar om. Det gör jag dock nu och vill i det sammanhanget stryka under att det då inte handlar ett uns om gärningar. Tvärt om säger Paulus att allt beröm utifrån våra gärningar helt och hållet är uteslutet i det här sammanhanget. Lagen kom för att hjälpa oss att identifiera synden. Dess syfte har dock aldrig varit frälsande.

Här vill Paulus få oss att förstå vad kapitulation innebär. Försök inte att hjälpa dig själv utan ta i stället emot Guds gåva. I följande kapitel säger han därför att det är "av tro för att det skulle vara av nåd" (Rom 4:16). Vad gäller frälsningen är tro alltså en direkt motsats till gärning. Basen för hela resone-manget om vår kallelse till frihet bygger på vår tro att Jesus Kristus är Her-ren.

Kejsarens nya kläder

I lovprisningsbönen i Efesierbrevets första kapitel finns det en oerhört stark betoning på samhörigheten med Jesus. I Kristus, genom honom och liknande uttryck haglar genom Paulus bön vilket vi ska titta på i nästa kapitel, men jag vill redan nu försöka visa dig på att den välsignelse som redan har ägt rum gör oss delaktiga i någonting som är mycket större. Jag vill dock åter påminna dig om att den lott som är dig given förutsätter respons från din sida.

Då vi läser vidare i Romarbrevet ser vi att Paulus sätter ett tydligt samband mellan tro och dop. Den naturliga följderna av bekännelsen att Jesus är Herren är därför att man låter sig döpas. Där markeras att vi blir delaktiga i en död tillsammans med Jesus. Och blir vi förenade med honom genom en död som hans, ska vi också vara förenade med honom genom en uppståndelse som hans. Andra uttryck är att vi döps till Kristus och att vi ikläder oss Kristus. Det finns alltså en tydlig och unik relation mellan Jesus och den som tror på honom.

Vad som sker i detta är nämligen att då vår gamla människa korsfästs med Jesus, berövas också synden sin makt över henne (se Rom 6:6). Man går in i ett nytt sammanhang och ställs under en ny herre. För att förtydliga detta kan man använda bilden av en diplomat. Diplomaten är ett sändebud hos en främmande makt. Han lever och verkar där men står fortfarande under den utsändande maktens lagar (och dom). Man förväntas leva efter lagar och förordningar i det främmande landet, men som diplomat kan man inte dömas där på grund av diplomatpasset. På samma sätt är du som kristen verksam i världen utan att för den skull kunna dömas av den. Domen över ditt liv tillhör Gud.

Att avkläda sig den gamla människan och ikläda sig den nya människan som är en bild av sin skapare, är på samma sätt en förlängning av att Jesus klädde av makterna deras auktoritet på Golgata. Då du i tro tar emot Jesu frälsningsverk sker samma sak i ditt liv: synden berövas sin makt. Nu är det dock inte så enkelt att fienden låter dig gå i frid och fröjd. Tvärtom kommer han gång på gång att försöka få dig på fall genom att försöka ta din fräls-

ningsvisshet. Minns dock att han är lögnens fader som redan från paradiset har försökt förleda människan genom lögner och bedrägerier.

Ett av det vanligaste anfallet mot kristnas trosliv är Satans försök att få dig passiv. Det första som kallnar hos en döende människa är fötterna. Nu är det inte speciellt konstigt eftersom det krävs lite extra kraft för att blodet ska orka ända ner till fötterna. Det finns andra organ i kroppen som är i större behov av blodet än dina fötter. Bilden ska inte dras ut för långt, men det är en intressant tanke att överföra till det andliga livet. Då en människa kallnar i andlig bemärkelse är det kanske först och främst i villigheten det märks. Den andliga vapenrustningen visar att det i fråga om villighet handlar just om fötterna och viljan att gå.

De människor som börjar bli passiva och knotar när det handlar om villighet att gå ut och betjäna människor bör få akutvård av församlingsledningen. Detta är människor som trots friheten står kvar i cellen medan fångdräkten prydligt ihopvikt på britsen, kedjorna runt fötterna har lossats och är snyggt placerade i ett hörn av cellen. Man börjar intala sig själv att cellen inte är så dum; det kommer ändå in lite ljus genom gallret och den öppna dörren låter dessutom ett litet korsdrag göra att luften inte blir så instängd och unken. Och vad gäller vittnesbörd kan man ju alltid ropa till grannen i cellen bredvid och uppmuntra med något ord om Gud. Problemet är bara att förr eller senare kommer celldörren att stängas – för evigt. En dag kommer det att vara för sent att ta sig ut.

Satan vill få dig att tro att det räcker att stanna kvar i cellen eftersom han vet att du där inne fortfarande är kvar i hans våld. Paulus talar om falska profeter som "har ett sken av gudsfruktan men som förnekar dess kraft" (2 Tim 3:5). Det är människor som säger sig tillhöra Gud men som inte korsfäst sitt kött utan lever på den här världens vis. Det är människor som inte vill bli födda på nytt och lämna det gamla livet bakom sig. Precis som Israels folk som trots löftet om det förlovade landet ville tillbaks till faraos Egypten eftersom de åtminstone visste vad de hade där. Dessa människor trivs i sin cell och vill eller vågar inte gå ut i friheten.

H.C. Anderson skrev sagan om "Kejsarens nya kläder". Historien handlar om en kejsare som blir lurad att köpa ett osynligt tyg av två skojar. Alla spelar med av rädsla att framstå som odugliga tjänare, och till och med kejsaren själv inser att han inte kan se några kläder. Men trots detta faktum väljer han att göra en procession genom staden för att alla ska få se hans nya kläder. Alla jublar under det att kejsaren färdas genom staden – utom det lilla barnet som vågar säga sanningen: "Han har ju inte några kläder på sig".

Poängen som H.C. Andersen vill föra fram är att människor av rädsla för att anses som okunniga är beredda att hålla med om vad som helst. Jag ser också att denna saga går att föra över till mitt resonemang om fången i cellen: Man försöker intala sig att man har kläder som man inte har, att situationen är en annan än vad den verkligen är. Men faktum är att det livet blir byggt på en lögn som förr eller senare kommer att bli avslöjad av Gud.

Sök sanningen

Första gången Satan får komma till tals i Bibeln är redan i det tredje kapitlet. Och på en gång ser vi också hans karaktär som Jesus så riktigt benämner "lögnens fader" (Joh 8:44). "Har Gud verkligen sagt: Ni får inte äta av alla träd i lustgården?" (1 Mos 3:1) är ormens ord till Eva. Visst hade Gud sagt att människan inte fick äta av frukten från kunskapens träd. Allt annat var fritt att äta av men just den frukten var inte tillåten för Adam och Eva. Försöket att intala Eva föddes ur en lömsk och egentligen illa dold lögn.

När Paulus talar om striden mot Satan är den första uppmaningen att ta på sig sanningens bälte (Ef 6:14). Även om Paulus skriver detta utifrån ett sammanhang som tar upp den andliga striden, så är bilden inte bara utifrån en allmän sökt bild. Paulus hade goda skäl till att använda just bilden av soldaten i sin undervisning. Låt oss titta på just detta med sanningens bälte.

För människor i allmänhet gav bältet stadga och hjälpte till en stabil hållning. Dessutom fästes klädnaden upp i bältet, och man använde ofta bältet till att förvara sina pengar i. För den romerske soldaten som tjänade som utgångspunkt för Paulus i detta avsnitt, var bältet kanske av än större vikt. Det var nämligen i bältet som fästet för svärdet satt. Utan detta bälte skulle därför

soldaten vara helt stridsoduglig, och därför är det heller inte konstigt att bältet får tjäna som utgångspunkt för Paulus då han talar om vad viktigt det är att klä sig i den andliga vapenrustningen. Bältet är så viktigt att man kan säga att hela fortsättningen beror på om man tar på sig bältet eller inte.

Att använda begreppet sanning i det här sammanhanget är förståeligt när vi tänker på att det innefattar en händelse som ger en korrekt framställning av ett förhållande. Jesus säger att han är vägen, sanningen och livet. Jesus är den korrekta, den rätta, bilden av hur förhållandet mellan Gud och människan ska vara. Gud skapade oss till sin avbild, men det är endast Jesus från Nasaret som till fullo var den avbilden.

För att ge ett ytterligare förtydligande av ordet "sanning" kan vi titta på den grekiska motsvarigheten. Det grekiska ordet för "sanning" betyder ungefär "att uppenbara eller avslöja något som är dolt", och de grekiska filosoferna använde detta ord för att beskriva verkligheten bakom all skenverklighet.

När Paulus talar om församlingen, gör han det bland annat med orden att församlingen är "sanningens pelare och grundval" (1 Tim 3:15). Det här blir oerhört intressant då vi sätter in det i sammanhanget att sanningen, här församlingen - Kristi kropp, beskriver verkligheten bakom all skenverklighet. Ser vi på livet utifrån tiden före syndafallet, upptäcker vi att livet sedan syndafallet är en slags skenverklighet. Det verkliga livet finns i Jesus och därför är det först då vi tagit emot frälsningens gåva som vi kan se livet på rätt sätt. Då handlar det inte om att likt kejsaren gå omkring och tro att man har kläder som man inte har. Det handlar inte heller om att trots vissheten om sanningen finnas kvar i skenverkligheten, det vill, enligt den bild jag fick, säga i cellen. När du i tro tar emot Jesus i ditt hjärta och sedan går ut i den frihet han kallat dig till blir du en ny skapelse "med den rättfärdighet och helighet som hör sanningen till" (Ef 4:24 enligt NT 81).

Det finns alltså starka skäl för Paulus att inleda talet om den andliga vapenrustningen i Efesierbrevet med att uppmana oss att börja med sanningens bälte. Sanningens fundamentala roll låter oss förstå att det är något som Gud sätter oerhört högt. Psalmisten skriver också:

Rättfärdighet och rätt är din trons fäste, nåd och sanning står inför ditt ansikte. (Ps 89:15)

Vad vi finner inför Guds ansikte är sanningen, och vi gör det av den enkla anledningen att Gud har behag till sanningen. När människan lever sitt liv med sanningens bälte spänt kring sin midja, skapar det en direkt reaktion hos Gud. Alla vet att man aldrig ska använda en tändsticka eller cigarettändare för att se om det är bensin i tanken. Skulle man göra det får man en obehaglig överraskning. Elden gör att bensinen exploderar. Något av en liknande effekt blir det för människan som kommer inför Gud med sanningen som grundval i sitt liv. Guds behag till sanningen låter en positiv reaktion inträffa, och välsignelserna börjar flöda över henne.

En annan sida av sanningen som är nödvändig att lyfta fram i det här sammanhanget är att sanningen gör oss fria. Ovan talade jag om den skenverklighet som människan lever i sedan syndafallet. Alltsedan människan föll för Satans frestelse att sträva efter att bli Gud, har hon varit snärjd i hans garn. Paulus använder här begreppet "slaveri" för att visa på människans situation utan Gud. Basen för resonemanget att Gud har behag till sanningen och att sanningen gör oss fria, är helt enkelt att Gud själv är sanningen. För dig och mig är Gud uppenbarad i Jesus Kristus. Låt oss därför spänna på oss sanningen som bälte. Då förstår vi att livet tillsammans med Gud inte är i cellen utan utanför den.

Bakgrunden till Paulus lovprisning i Efesierbrevets första kapitel är alltså väldigt tydlig kring vad vi har i Jesus. Det sista jag vill betona i det här kapitlet är att vi utifrån detta aldrig under några omständigheter har rätt att ta åt oss äran för det som sker genom människan som lever i frihet. Jag garanterar att det händer saker i och genom den personen, men det är inte den egna kraften eller styrkan som är upphov till det som sker.

Honom som sitter på tronen, honom och Lammet, tillhör tacksägelsen och priset, äran och makten i evigheters evigheter. (Upp 4:13)

Med rot och grund i Kristus

När jag läser det Paulus har skrivit kan jag inte låta bli att förundras över hur starkt förankrad han var i sitt himmelska medborgarskap. Hela tiden lever han i vissheten att det finns ett arv som väntar på att uppenbaras för honom. Allt för många gånger tror jag att vi i vår strävan efter samma tänkesätt skyl-ler på vår tid då vi misslyckas. Hur ofta kommer inte jag på mig själv med att ta min utgångspunkt i vad jag har i världen i stället för att utgå från vem jag är i Jesus. Vi må ha det relativt bra i Sverige, men det får aldrig bli en ursäkt för vårt sätt att tänka och handla. Fastnar vi där blir vi som fången som inte inser att han är kallad till frihet. Risker att man liksom ögat som successivt vänjer sig vid mörkret också i sitt liv med tiden vänjer sig vid fångenskap och tror att det är vad vi är kallade till.

Jag har så här långt försökt förklara och visa på den särställning som du har genom tron på Jesus och bekännelsen att han är Herren i ditt liv, och att detta också är den utgångspunkt vi behöver ha för våra liv. Drottning Ester insåg vad hon hade och tog var på det. Hennes klarsyn ledde till att ett helt folk be-friades. På samma sätt måste vi inse vad vi har för att människor runt om-kring oss ska få uppleva befrielse, helande och upprättelse. Gud har makt att göra det själv men har ändå valt att låta församlingen vara hans händer och fötter i världen.

Jesus hade en fysisk begränsning genom att han endast kunde vara på ett ställe åt gången. Det var bara några få av den tidens människor som kunde beröras fysiskt av honom. Men genom att sända den helige Ande och göra församlingen till sin kropp blir "kontaktytan" långt mycket större. Allvaret i

detta ser vi när Paulus säger att Guds vishet i sin mångfald skulle göras känd för härskarna och väldigheterna i den himmelska världen genom församlingen (Ef 3:10). Vi har en särställning som vi inte får glömma bort.

För att detta skulle bli en möjlighet sände Gud sin Son Jesus Kristus. Han har brutit de bojor som bundit mänskligheten allt sedan syndafallet. Han har banat en väg från mörker till ljus, från död till liv, och vi såg i förra kapitlet att detta skedde vid ett enda tillfälle: vid Jesu död på Golgata. Genom att du tar detta till dig i tro och låter dig döpas, blir du delaktig i denna seger och får ta del av Guds oändliga välsignelse.

Betoningen i det jag vill säga är att det här inte går att få del av på annat sätt än att rota sig i tron på Jesus och sedan leva där. Det är inte något enkelt liv men det är ett underbart liv. Det är inte ett liv utan kamp och prövning, men det är ett liv i seger där du får all kraft du behöver genom den helige Andes närvaro och försorg. Den helige Ande är en handpenning på det du en dag kommer att få uppleva till fullo. I Hebreerbrevet läser vi just att den helige Ande redan här och nu låter oss få smaka den kommande världens krafter (Hebr 6:5). Det är först i vissheten om det väntande arvet som vi kan agera och verka i enlighet med Guds vilja för våra liv.

Att förstå sin relation till Jesus

När du läser inledningen av Efesierbrevet bör du notera att det i lovprisningsbönen finns en oerhört stark och ständigt återkommande tanke på vår position i förhållande till Jesus. Den första anmärkningen har jag redan visat på genom att Paulus säger att vi är välsignade i Kristus.

Vid ett studiebesök jag gjorde på en svensk kristen organisation, framställde en av organisationens företrädare alla religioner som om de vore olika tårtbitar i en och samma tårta. Allt oftare hör man kristna som talar om mission i form av religionsdialog snarare än själavinnande. Somliga uttrycker till och med avsky för kristna som arbetar för att till exempel muslimer ska bekänna att Jesus är Herren och Frälsaren.

En motsatt ståndpunkt hade en ung flicka jag hörde talas om vid ett tillfälle. Hon hade just börjat i en ny skola i USA då en av landets mest kristendomsfi-

entliga kvinnor besökte skolan för att hålla ett föredrag. Kvinnan uppmanade ungdomarna att förakta och håna de kristna. Då ställer sig den unga flickan upp och börjar sjunga "Stå upp, stå upp för Jesus". En efter en ställer sig sedan ungdomarna upp till dess att så gott som alla ungdomar gemensamt sjunger sången och proklamerar att Jesus leder sin här till seger. Kvinnan misslyckades med sitt uppsåt och tvingades att ge sig därifrån.

Den enda vägen till frälsning går genom Jesus Kristus oavsett om somliga försöker predika alternativa frälsningsvägar. Det är Jesus som är vägen, sanningen och livet. Därför är det extra skrämmande att det finns kristna ledare som har den inställning som mannen på den svenska kristna organisationen jag besökte. Den unga flickan hade förstått att leva med sin rot och grund i Jesus och dessutom frimodigt proklamera det. Hennes lön blir stor i himlen genom denna insikt som också i hennes frimodighet gjordes känd för alla de som närvarade vid samlingen.

Vi förstår vikten av att söka denna innerliga gemenskap med Jesus då Paulus i sin lovprisning gång på gång återkommer till det. Kort sagt förstår vi att utan Jesus har vi ingenting av värde. Enligt aposteln Paulus är vi

- Välsignade i Kristus (1:3)
- Utvalda i honom (1:4)
- Upptagna som Guds barn genom Jesus (1:5)
- Givna Guds nåd i honom (1:6)
- Friköpta i Jesu blod (1:7)
- Får vårt arv genom Jesus (1:11)
- Givna vårt hopp i honom (1:12)
- Givna den helige Ande i honom (1:13)

Förstår du vad viktigt det är att ha en personlig relation till Jesus? Om du väljer att ställa dig utanför den gemenskapen kommer du heller inte att få del av allt det goda Gud har i beredskap åt alla dem som tror på Jesus. Det finns inte någon människa som kan åberopa en egen rättfärdighet lika lite som det finns någon människa som kan hävda att hon är fullkomlig.

Skillnaden mellan oss och Jesus är att han allt igenom var rättfärdig och fullkomlig, och genom tron på Jesus kan vi inför Gud tillräkna oss hans rättfärdighet så länge vi lever här på jorden. Du kan inte hänvisa till Allah, buddha eller någon annan gud. Precis som om du går ett ärende till banken åt någon annan och behöver dennes fullmakt, måste du inför Gud komma i rätt namn: Jesus Kristus.

Med framtiden i ryggen

Det finns en beundransvärd karaktär hos aposteln Paulus, då han hela tiden, trots omständigheter, förstår att ta sin utgångspunkt i sitt himmelska arv. Utan Jesus vore han ingenting och utan Jesus kan han inte nå Gud. Medborgarskapet finns i himlen och att vara kristen är som jag skrev tidigare ungefär som att vara diplomat. Du lever som ett sändebud i främmande land.

Den förankring som Paulus har i himlen ger honom en frimodighet och säkerhet som är värd att notera. Jag återkommer ofta till hans brev till församlingen i Filippi – det brev som ofta kallas för glädjens brev. Det finns en oerhört ljus underton i brevet, och dess höjdpunkt kanske är just uppmaningen att vi ska glädja oss i Herren (Fil 4:4). Vad många kanske glömmer bort är att Paulus skriver detta då han för sin tros skull sitter fängslad i Rom. Kraftigt misshandlad och illa åtgången skriver han om vikten av att ha sin glädje i Herren under alla förhållanden.

För mig är livet Kristus och döden en vinst, är ett annat av de bevingade citaten från Filipperbrevet. Sedan kommer en intressant passage där Paulus skriver hur han dras åt båda hållen: himlen och jorden. Och även om han helst vill förenas med Gud i himlen, vilket vore naturligt med tanke på hans omständigheter, så anser han att det för församlingens skull är nödvändigt att han är kvar på jorden. Så kan endast den säga som har en övertygelse i sin tro. Hebreerbrevets författare talar om själens ankare som når innanför förlåten, det vill säga den himmelska evigheten. Vad är detta själens ankare? Jo, det är hoppet (tron) om uppfyllelsen av Guds löfte. I detta står Paulus fast rotad och kan därför agera så som han gör. Kanalen mellan himlen och jorden var för Paulus öppen genom tron på Jesus.

Vi lever i en värld som är lagd under förgängelsen. Gång på gång blir vi påmind om det när vi ser hur det som Gustaf Wingren kallar destruktiviteten härjar bland människorna. En fras som är värd att stava på under dessa förhållanden är att om du inte står för någonting kommer du att falla för vad som helst. Allt sedan 1990-talet har det i Sverige varit en allt starkare prägel av rotlöshet hos medborgarna. Passar det inte på ett ställe är det bara att gå vidare till nästa. Livet har blivit en enda lång jakt efter upplevelser som tillfredsställer känslorna, och en absolut sanning eller auktoritet utanför sig själv är det sista man vill ha. Uttryck som "var och en blir salig på sin tro" är typiska för detta sätt att leva.

Då jag i slutet av 1980-talet arbetade som lärare, fann jag en tavla på en skola som listade ett antal påståenden som förknippas med Bibeln men som inte står där. Ett av de uttryck som nämndes är just det ovan nämnda, och tyvärr är det många som försöker rättfärdiga det själviska sättet att se på tron. Här finns en stor utmaning för församlingen att hitta tillbaks till ett rätt perspektiv, och då är Paulus ett föredöme i sina tydliga uttalanden där vi ser hur han hela tiden utgår från det himmelska arvet i sitt resonemang. Han vet vad som väntar och han vet vem som är källan till den kommande härligheten.

Vi är på allt sätt trängda, men inte utan utväg, rådvilla men inte rådlösa, förföljda men inte övergivna, nerslagna men inte utslagna. Alltid bär vi Jesu död i vår kropp, för att också Jesu liv skall bli synligt i vår kropp. (2 Kor 4:8-10)

Inom socialpsykologin talar man om "definitioner av situationer". I trängda och utsatta lägen är det lätt att fokusera på de yttre omständigheterna och se det som något negativt. En klassisk bild i den situationen är att trots omständigheten försöka hitta det positiva och låta det styra tanken. Ett halvtomt vattenglas är lika visst halvfullt, och förhållningen att se glaset som halvfullt är förhållningen att sträva efter. Som kristen är det lätt att i svåra tider falla för Satans lockelser om en negativ och nederlagspräglad attityd i stället för att som Paulus vara viss om arvet i himlen och se det positiva: Jesus har redan vunnit över fienden!

Johannes säger att vi genom tron tillhör Gud och genom det redan har besegrat varje ande som inte bekänner Jesus. Detta är en verklighet eftersom han som är i oss är större än den som är i världen (1 Joh 4:4), och han fortsätter i nästa kapitel med att säga att det som är fött av Gud besegrar världen. Den segern finns i vår tro att Jesus är Guds Son. Återvänd nu till Paulus ord i Andra Korintierbrevet som jag citerade på föregående sida, och läs dem utifrån det Johannes säger om tron. Fundera sedan över din egen livssituation och hur du kan låta detta bli en verklighet för dig. Satan vill binda dig i bitterhet, besvikelser och negativa tankebanor. Ta emot den frihet Jesus redan skapat och sträva sedan efter att som Paulus hela tiden ta din utgångspunkt i den friheten.

Inom den amerikanska ungdomskulturen växte det på 1990-talet fram en intressant företeelse som förkortas WWJD, What Would Jesus Do (Vad skulle Jesus ha gjort). Man har på amerikanskt maner gjort detta till någonting kommersiellt och tagit fram armband och allt möjligt till försäljning. Om det kan vi svenskar ha vår uppfattning, men att i olika livssituationer påminnas om denna fråga är viktigt och kan på sikt förändra en hel generation.

Detta kan vara ett av sätten för oss att försöka motverka vår tids rotlöshet genom att peka på Jesus. Du kommer säkert på många andra sätt som passar i din livssituation. Min uppmaning till dig är att ta detta på allvar och att du sedan gör det till en livsstil. Det kommer att få större inverkan på din omgivning än vad du kanske vågar tro.

Att ha den rätta grunden

Som du förstår är det viktigt att bygga på rätt grund. Jesu bergspredikan kan sägas sammanfatta vad livet handlar om. Där förtydligas på område efter område hur människan ska leva. Det är sannerligen inte några lätta levnadsregler, och varje människa som ärligt och uppriktigt strävar efter ett liv i enlighet med Guds vilja, kommer att märka hur Satan allt ivrigare skjuter sina brinnande pilar för att försöka krossa och tillintetgöra denna strävan efter ett liv i helgelse.

Kommer du ihåg vad som avslutar bergspredikan? "Den som därför hör dessa mina ord..." säger Jesus för att verkligen stryka under vad viktig denna undervisning är. Jag är övertygad om att de som satt på berget och lyssnade till Jesus verkligen spetsade till öronen när han sa så och lyssnade extra noga. Till exempel Hedegårds och 1917 års översättningar förtydligar detta med att börja versen med ordet "därför", för att verkligen stryka under att Jesus kommer med ett betonat påstående. Syftningen till det redan sagda blir på så sätt lite tydligare än Svenska Folkbibelns översättning, och Bibel 2000 har inte ens översatt det lilla men ack så betydelsefulla grekiska ordet *oun* (som alltså översätts med "därför").

När Jesus hade predikat och kommer till slutet med detta lilla "därför", säger han att ditt liv hänger på om du tar emot orden och lever efter dem eller förkastar dem och går vidare. Tar du emot orden och låter dem vara grunden för ditt liv, kommer du att vara lik den man som byggde sitt hus på klippan; regnet och stormvinden hade inte någon inverkan på huset. Den som däremot ignorerar eller tar lätt på undervisningen och inte låter den forma livet, är som den dåre som byggde huset på sanden som fick se hur huset raserades av ovädret. Ibland missar vi hur oerhört skarp denna avslutning på bergspredikan är. Vi nickar förnöjt över ordens innebörd, tycker att saligprisningarna är vacker poesi, men tror i värsta fall att det räcker med att känna till dem. Det är dock inte vad Jesus säger. Han säger att "den som därför hör mina ord och handlar efter dem" är som den som byggt sitt hus på stadig grund.

Vi ser hur Paulus talar om att vi inte ska anpassa oss efter den här världen, utan i stället låta vårt sinne förnyas så att vi kan se vad som är Guds vilja. Det krävs alltså en förvandling i den troendes liv för att man ska få träda in i det nya livet. Det går inte att försöka behålla det gamla – eller delar av det – och samtidigt få det nya livet. Åter finns det lärdomar att hämta i händelsen kring uttåget ur Egypten. Vi ser hur fast rotade i Egypten det judiska folket var. Där visste de åtminstone vad de hade även om Guds löfte om det förlovade landet var tydligt framställt för dem. För folkets hårda hjärtan var Gud därför tvungen att föra ut dem i öknen för att se vad som verkligen fanns djupast

inne i deras hjärtan. Vad detta handlar om är det vi kallar för helgelse, att avskiljas för Gud.

Många människor ställer sig frågan varför det är så få andliga manifestationer i vår del av världen, medan det i andra delar av världen sker de mest fantastiska saker i församlingen. Vi längtar efter att Gud ska stadfästa sitt Ord med tecken och under också i vårt land. Jag vill inte påstå att det är en av Gud uppenbarad sanning, men jag tror personligen att just helgelsen är en viktig pusselbit i detta. Gud vill inte på något vis undanhålla sina välsignelser för vissa människor. Men han delar heller inte ut dem hur som helst. I så fall skulle Israels folk aldrig ha behövt gå de fyrtio åren i öknen. Gud vill veta vad vi i grund och botten har satt vårt hopp till och vad vi vill med våra liv.

När vi vid ett tillfälle satt och samtalade om förbön för de sjuka i församlingsledningen, konstaterade en broder att vi kanske i första hand förlitar oss mer på vårdcentralen snarare än Gud. Det är en viktig synpunkt som smärtar mig, för vad det i förlängningen betyder är inte att vi förlitar oss mer på vårdcentralen, utan att vi faktiskt tillhör vårdcentralen i stället för Gud. Jag har också märkt när jag hör kristna som ber för sjuka, att bönen allt för ofta går ut på att den sjuke ska få kraft och styrka i sin situation i stället för att man konkret ber för ett helande. Var finns då utrymmet för Gud att handla? För vi vill väl ändå se hur Gud förhärligas genom ett under snarare än att den sjuke får leva kvar i sin sjukdom med kraft att härda ut?

Ytterligare en ofrånkomlig sanning är att man påverkas väldigt mycket av de människor man umgås med. I detta måste vi också inräkna saker som vi sätter stort värde på. Även om vi hävdar att vi har motståndskraft mot det vi till exempel anser som dålig reklam och inte påverkas av det, så kommer vi inte ifrån att vi är skapade på ett sätt som gör oss påverkade på ett eller annat sätt. Nu är det inte det som kommer in i kroppen som är farligt utan det som går ut ur kroppen. En sund och frisk kropp stöter dock bort det som inte hör hemma där.

Gustaf Wingren nämndes ovan i samband med destruktiviteten i vår samtid. För Wingren är destruktiviteten en benämning på det som bryter ned skapelsen. I den tid av destruktivitet som råder blir därför församlingens

uppgift att hjälpa människor att finna handlingar som föder liv, menar Wingren. Ytterst är det fråga om att ta emot från Gud för att ge vidare. Det är Gud som har gett livet och genom att leva på detta utgivande sätt visar man också att det är Gud man lever i. Även om Gustaf Wingren är lite teologiskt omständlig i sitt sätt att uttrycka sig, tycker jag att det är en viktig anmärkning han kommer med. Ge som gåva vad ni fått som gåva är Jesu uppmaning till lärjungarna då han sänder ut dem (Matt 10:8). Att ge vidare av det liv vi fått av Gud är bara möjligt om man är rotad i Jesus.

Ett tydligt exempel

Det händer att jag får höra att somliga människor anklagas för att vara för andliga. Men även om det smärtar att någon ser detta som negativt, så kan jag inte annat än tolka det som en komplimang. Nu kan dock skenet bedra ibland. Oandliga människor förstår inte andligt tal, säger Paulus. Det är viktigt att vi strävar efter att vara andliga människor på ett sunt sätt. Vi ska inte ge ett sken av Gudsfruktan och försöka vara mer andlig än vad vi i grunden är. Du själv får stå till svars för ditt sätt att leva.

När människor ger ett falskt sken av Gudsfruktan är det lätt att bli vilseledd om man inte ber om andlig klarsyn. Den som inte är uppmärksam kanske tar fel på en diamant och en bergskristall, och det vore ju tragiskt om vi begick ett sådant misstag i fråga om andliga ting. Paulus säger i upptakten till sin undervisning om de andliga nådegåvorna, som egentligen handlar om andlig enhet, att man inte ska vara okunnig i fråga om andlighet (1 Kor 12:1 enligt Åkeson).

I en av filmerna om Indiana Jones söker man den bägare som användes då Jesus instiftade nattvarden. I ett rum fyllt med bägare av olika slag, väljer filmens hov en vacker bägare utsmyckad med ädelstenar. Indiana Jones kanske inte ska anses som en andligt medveten rollfigur, men han kunde sätta in detta i sitt rätta sammanhang och väljer en bägare av trä. På så sätt finner han den rätta bägaren. Nu finns det ett inslag av ockultism i filmerna om Indiana Jones, men även om det är en osund historia att mata sig med så finns det en viktig poäng att ta lärdom av. Om det i filmens värld med tvivelaktiga motiv

slutar illa för bovens felaktiga val, hur långt mycket mer allvarligt borde vi då inte ta verkligheten som kan sluta i helvetets eviga fördömelse?

Onda andar gör sällan något väsen då de kommer. I stället gör de ett fasligt väsen då de lämnar den de besatt. Satan vet att han skulle misslyckas om han alltid kom med lockelsen att göra någonting som är dumt. Se till exempel hur han i paradiset snärjer Eva med fagra ord och löften som inte är annat än en lögn. Han kommer som en ljusets ängel, och därför är det så viktigt att vara på sin vakt och ständigt lyfta trons sköld till skydd mot hans brinnande pilar. Är du inte andligt klarsynt riskerar du att ta din utgångspunkt i fel saker – även om de för ögat kan synas vara någonting annat än vad de i verkligheten är. Paulus är andligt klarsynt och ger oss en inblick i olika ”skal” som vi riskerar att fastna i.

Det yttre skalet

Det första skalet kan vi kalla kultur. En människa som inte känner sin historia är en tämligen vilsen människa. Det är oerhört viktigt att veta varifrån man kommer. Då Paulus talar inför kung Agrippa ser vi att han har en oerhört stark visshet om sin historia; han beskriver både tiden före omvändelsen och själva omvändelseögonblicket. Jag vill inte påstå att det är nödvändigt att ha denna tydliga kännedom om sin historia, men det underlättar på många sätt för den tjänst man står i.

Församlingen i Efesus fick höra att Jesus var missnöjd med att de lämnat sin första kärlek till honom (Upp 2). Det var en uthållig församling som hade uthärdat mycket för sin tro. Men ändå ser vi att Jesus påtalar vikten av att veta varifrån hon avfallit. Även om det är ett helt annat sammanhang detta är skrivet i, går det ändå att ta lärdom av vikten av att känna sin bakgrund.

Vi människor är funtade så att igenkännandet är viktigt för oss. Kanske att vi som bor i Skandinavien är extra känsliga för förändringar. Vi skapar oss våra mönster och har sedan svårt att släppa dem. Hur är det till exempel med

våra sittplatser i kyrkan? Många pastorer kan berätta var i lokalen broder si och syster så sitter. Har man "valt en plats" är det svårt att sätta sig på någon annan plats. Det ska vara som det alltid har varit.

Nu påstår jag inte att det här är oviktigt. Jag vill ännu en gång påminna om att det finns fördelar med tryggheten. Problemet uppstår då man sätter allt för stor tilltro till det som varit. Om gudstjänsten bedöms som dålig bara för att man inte fick sitta på sin vanliga plats är det ett allvarligt fel som man behöver komma till rätta med. Blir den plats man tog emot frälsningen på viktigare än innebörden måste man arbeta med att komma till rätta med det. Så kan man gå vidare med dopplats, samfund och pastorer, och frågan måste hela tiden vara vad det är som styr min tanke och mitt handlande.

Från början kanske dessa kulturella betingelser är obefintliga. Man har liksom församlingen i Efesus en intensiv kärlek, men om man stagnerar och inte underhåller denna kärlek, börjar dessa kulturella fallgropar att dyka upp längs vägen. Och förr eller senare faller man i någon sådan grop om man inte är uppmärksam.

I Första Korintierbrevet ser vi hur Paulus får gå till rätta med församlingen för att de fastnat i det yttre skalet. För vissa har det blivit viktigt med vem som döpte dem, och man börjar tala om att man tillhör den ena eller andra falangen. Du kan aldrig sätta din tilltro till de kulturella förhållandena. Åter: de är inte oviktiga på något sätt och vis! Tvärt om vill jag hävda att de är viktiga, men om det blir dessa saker som styr ditt handlande är det farligt. Gud ser till det som finns i vårt hjärta. Därför måste du också vara noga med vad du tillåter slå rot där.

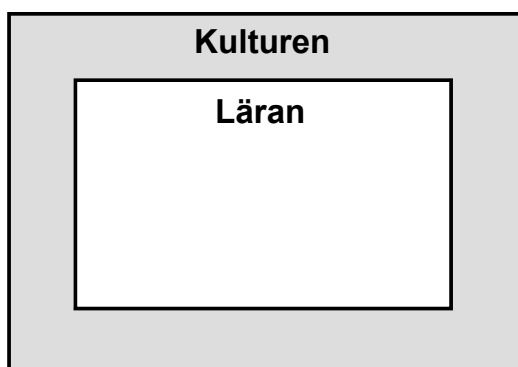
När Paulus tillrättavisar församlingen i Korint är han noga med att påpeka att han förvisso är Guds medarbetare, men att allt det arbete han och andra lagt ner är värdelöst om det är deras arbete som kommit i fokus för församlingen. Låt alltså inte din blick vara fästad vid kultur och tradition utan på Jesus Kristus som är trons upphovsman och fullkomnare. Ingen annan grund kan läggas än den som redan är lagd, Jesus Kristus (1 Kor 3:11). Vikten av detta ser vi i den följande versen då Paulus talar om att detta kommer att prövas i eld. Kulturen och traditionen kommer inte att bestå det provet. Endast en i

hjärtat förankrad tro på Jesus, och bekännelsen att det är han som är Herren, kommer att bestå inför Guds eld.

Innan jag går vidare vill jag åter påpeka att blicken fäst vid Jesus inte betyder att traditionen åsidosätts. Vad frågan handlar om är om det är Jesus eller traditionen som styr dina handlingar. Det är därför jag frågar vad som finns i ditt hjärta.

Det inre skalet

Innanför kulturskalet finns ett inre skal som man skulle kunna kalla för "läroskalet". Det är på samma sätt som kulturen någonting som är viktigt, men som inte heller det får bli grunden för din tro och bekännelse. Om kulturen kan sägas hänga ihop med bekännelsen, kan man säga att läran i än större grad hänger ihop med bekännelsen. Den ger ytterligare delar till din identitet – men den är som sagt fortfarande inte hållbar som grund.

Vad vi ser i svensk kristenhet från slutet av 1900-talet är att det skett stora attacker på läran. Jag har i tidigare kapitel ägnat ett visst utrymme åt Satans identitet som lögnens fader. Jesus säger att det är sanningen som gör oss fria, och den sanningen är Jesus själv. Även om Jesus som person är den som

ger oss frälsning är det inte oviktigt hur vi förstår honom och livet som kristen. Detta uppenbaras för oss i Guds Ord, Bibeln. Har det tidigare varit skiljelinjer mellan kristna i samfunds- och rörelseuppdelning, så är det idag snarare en skiljelinje i teologin. Detta blev inte minst synligt i början av år 2003 då ett Jesusmanifest författades av ledarna för pingströrelsen och katolikerna i Sverige.

Det har under senare år kanske varit som allra tydligast i frågan om synen på homosexualitet. Där ser man plötsligt att det i de traditionella samfundet inte längre är troheten mot själva samfundet som styr samtalet, utan det är frågan om vilken Bibelsyn man har. På det sättet börjar kristna i olika samfund att hitta varandra. De "Bibeltroende" består av allt från pingstväänner till

katoliker, medan de liberala på samma sätt innehåller människor från diverse samfund. I detta andetag är det nära till hands att fråga sig om det är bruden och skökan som tar form i de sista dagarna. Men även om det i sammanhanget står tydligt att lärofrågorna är oerhört viktiga, så är det inte dopsyn eller någon annan fråga som ytterst avgör om du kommer till himlen eller inte.

Fortsätter vi att utgå från Första Korintierbrevet ser vi att det finns en mängd etiska framställningar där. Men även om de är viktiga så får man alltså inte fastna i dem och tro att en rätt inställning i fråga om etiken är frälsande. Visst är det klart att man måste vara väl reflekterad och genomtänkt, men när vi talar om frälsningen kan vi inte göra det annat än i termerna av nåd och barmhärtighet från Gud. Det är inte ditt arbete med helgelsen som avgör om du är frälst eller inte.

När det gäller etik finns det kopplingar till helgelsen, och utan helgelse kan ingen se Herren (Hebr 12:14). Då man talar om helgelsen upptäcker man snart att man blir klämd mellan lagiskhet och laglöshet. Här rör vi oss kring någonting som kan kallas för en trons paradox. Det är självklart att det finns gränser för vad som kan anses som en rätt eller fel syn när det handlar om lärofrågor. Att tala om att all kärlek är från Gud och därigenom försöka rättfärdiga utlevd homosexualitet är att göra det för lätt för sig. All kärlek har förvisso sin grund i Gud, men liksom alla andra gåvor från Gud så kan vi människor missbruka den. Paulus säger till exempel att kärleken till pengar är roten till allt ont. I tider då nyandligheten framställer de mest märkliga synen på vem Jesus är, är det viktigt att inte svälja och acceptera vad som helst. Det finns både böcker och musikaler som framställer en sexuell relation mellan Jesus och Maria Magdalena, men det är fråga om villolärar som förkunnar en annan Herre än den som är Frälsaren, för att använda Petrus ord (2 Petr 2:1).

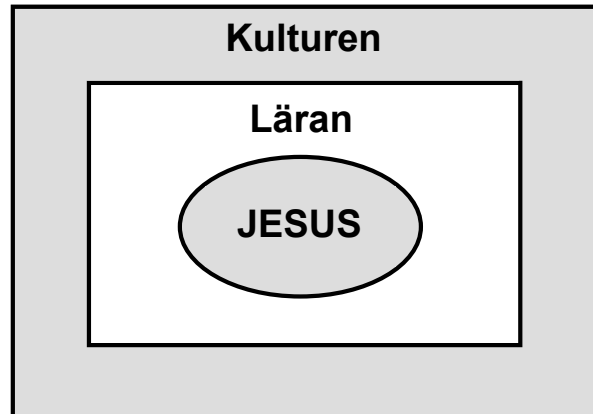
Vi har alltså inte möjlighet att, som somliga kristna hävdar, bara förlita oss på en gemensam inre kärna med möjligheten att sedan tolka resten utifrån sina egna önskemål; att var och en väljer sina egna yttre gränser. Bibeln är en absolut auktoritet som vi måste pröva alla våra lärofrågor inför. Hur obe-

kvämt det än kan vara, och hur smärtsam konfrontationen med vår tids antiauktoritativa inställning än kan bli, så har vi ofrånkomliga råmärken vad gäller lärosatser. Men det är sammanfattningsvis samma sak där som i fråga om kulturen: du kan inte bygga din tro på en viss lärofråga. Då bygger du ditt hus på sanden.

Kärnan som bär upp allt

Vad både kulturen och läran är uppbyggda kring är en kärna som en gång blivit upphov till både läror och kulturer. Utan kärnan finns det inte något liv i varken läror eller kulturer. Jag nämnde tidigare P.P. Waldenströms bok och hur brukspatron Adamsson mötte de så kallade teologerna. Alla teologer är inte utan Ande och liv, men faran finns att teologin får ta kommandot och bli till ett mål i stället för ett medel.

När Paulus kommer fram till slutet av sitt första brev till församlingen i Korint säger han någonting som är oerhört viktigt. Han påminner församlingen om det han predikat för dem, och säger att om de inte hållit fast vid det har det varit fullständigt meningslöst för dem att de kom till tro. Det allra viktigaste är enligt Paulus att Jesus dog för våra synder i enlighet med Skrifterna, att han blev begravd och att han på tredje dagen uppstod i enlighet med Skrifterna, det vill säga Gamla Testamentet (1 Kor 15:1-4).

Det spelar inte någon roll hur bra teologi du har, och det spelar heller inte någon roll hur goda dina traditioner är om inte ditt liv är uppbyggt på Jesus. Han säger själv att det är Sonen som gör oss fria (Joh 8:36). Det är inte någon samfundstillhörighet eller teologisk inställning som friar dig från Guds vrededom. Det enda som kan hjälpa dig på domens dag är om du har en personlig relation till Jesus Kristus (Joh 3:16).

Församlingen i Kolosse ansattes av villolärar som försökte ge Jesus en lägre ställning än den han har. I sitt brev till församlingen framställer Paulus en av

Bibelns allra tydligaste bilder av vem Jesus är. Han är inte bara den osynlige Gudens avbild. Allt är skapat i, genom och till honom. Ja, det är faktiskt så att detta oändliga universum är inneslutet i Jesus, det hålls samman i honom. Han är den främste i allt av den enkla anledningen att Guds fullhet finns i honom (Kol 1:19).

I Galaterbrevet tvingas Paulus att gå till rätta med församlingen med skärpa. "Ni dåraktiga galater! Vem har förhäxat er, ni som har fått Jesus Kristus framställd för era ögon som korsfäst?". I Kolosserbrevet är tonen något mildare, men skärpan finns fortfarande kvar. "Om ni med Kristus har dött bort från världens stadgar, varför uppför ni er då som om ni levde i världen...". Tidigare har han uppmanat till vaksamhet så att inte någon rövar bort dem med sina bedrägliga filosofier och vishetsläror.

Försök nu att förstå storheten i vad Paulus vill säga. Han har i inledningen av brevet målat upp en helt otroligt underbar bild av vem Jesus är och vad han har gjort. Det råder inte något tvivel om att Jesus är Gud kommen i mänsklig gestalt. Men villolärarna och filosoferna har gjort Gud svårtillgänglig genom en massa påbud och föreskrifter. Mot detta ställer Paulus tron på Jesus och nödvändigheten av att rotas i den tron. Det helt avgörande är alltså Jesus. Genom att tro på honom som är den osynlige Gudens avbild, med hans fullhet, och leva i honom, får också du del av denna fullhet och blir till det du en gång skapades: Guds avbild (Kol 2:10, 3:10).

Liksom ni tog emot Kristus Jesus som Herren, så lev i honom och låt er rotas och uppbyggas i honom och befästas i tron i enlighet med den undervisning ni fått. (Kol 2:6-7)

Varför är det så viktigt att rotas i tron? Varför är det så viktigt att leva i Kristus? Det är inte bara för att det levande hopp du väntar på ska uppfyllas – det finns också en mycket viktig poäng för ditt liv här och nu. Låt mig få visa dig till Jobs bok innan jag avslutar det här kapitlet.

Job var sin tids mest rättfärdiga, Gudfruktiga och rika människa. Han blev utsatt för Satans (åklagaren) angrepp innan han till slut blev helt utblottad. När Job inte längre accepterar skeendet undertrycker han inte fientligheten

mot Gud för det som hänt (Job 7:11). Han vänder sig i stället direkt till Gud eftersom han vet att det är den enda möjlighet han har. Nyckeln till hela händelsen finns också här med tanke på att detta är den ofrånkomliga grunden för att Gud ska kunna uppenbara sig för honom senare. Hur är det då möjligt för Job att i sin prekära situation orka vända sig till Gud?

För ett träd finns det hopp, om det huggs ner kan det åter gro, och nya skott skall ej saknas. (Job 14:7)

Poängen är som du förstår roten. Genom att Job hade levt nära Gud och byggt hela sin förtröstan på honom, var den smärtsamma avverkningen av "det synliga" i hans liv inte dödsstöten. Hans relation till Gud var inte byggd på alla de förmåner han fått genom Guds försorg – Jobs relation till Gud var byggd på att Gud är den han är. På samma sätt måste vi arbeta på att låta våra rötter finnas i Jesus. Tron och bekännelsen att Jesus är Herren är den fasta klippa som helvetet inte kan få någon auktoritet över.

Att verka utifrån denna grund

Om du tagit till dig nödvändigheten av att leva med rot och grund i Jesus för att han är den han är, vill jag till sist i det här kapitlet visa dig på någonting som är väldigt stort i mina ögon. Om det som jag hittills har sagt är sant, och dessutom blivit till en verklighet i ditt liv, har du faktiskt blivit korsfäst tillsammans med Jesus. Och har du blivit korsfäst tillsammans med honom är det ytterst inte längre du som lever, utan det är Jesus som lever i dig. Tänk dig att den auktoritet som Jesus hade över sjukdomar, onda andar och döden nu finns i ditt liv genom att Gud lever i dig genom sin Ande.

Det står i Bibeln att om du tror kommer Gud alltid att föra dig fram i Kristi segertåg. Och där du drar fram i detta segertåg kommer du också att överallt få sprida hans väldoft (2 Kor 2:14). Det finns i vissheten om detta inte någon anledning för församlingen att i någon tid eller under några förhållanden och omständigheter beklaga sig och känna sig som en förlorare. Det blir i och för sig inte alltid som vi förväntar oss eller som vi vill att det ska bli, men om vi är öppna för den helige Andes ledning, och dessutom lydiga hans tilltal, kommer det garanterat att bli seger på ett eller annat sätt.

När jag talar om att vi är kallade till frihet med uppgiften att förverkliga Guds plan och bestämmelse för våra liv, är det viktigt att hela tiden påminna sig om att detta liv inte är ett mål i sig. Jag har använt bilden av diplomaten tidigare och vill i slutet av det här kapitlet fullborda den bilden.

Diplomaten är ett sändebud hos främmande makt. Paulus säger att han är ett sändebud för Kristus. På samma sätt säger han att han är Guds medarbetare. Detta är inte någonting som bara var förbehållet honom – det gäller alla kristna i alla tider. Som Guds medarbetare är vårt syfte att liksom Paulus hjälpa människor att ta emot Guds nåd (2 Kor 6:1). Där är också målet för din kallelse till friheten. Guds namn ska förhärligas genom människors frälsning.

I denna kallelse har Gud också gett församlingen obegränsade möjligheter. Det är genom församlingen Guds kraft manifesteras för både andemakter och den som inte vill tro. Den fysiska närvaro Jesus hade hos människor och som ledde till deras befrielse, helande och upprättelse, är idag manifesterad genom församlingen. Det är församlingen som är hans kropp. När jag i inledningen till detta kapitel talade om vad viktigt det är att du förstår din relation till Jesus, använde jag bilden av att man är tvungen att ha en fullmakt då man går till banken åt någon annan. Åter vill jag påminna dig om att det är precis vad det handlar om då du står i den levande Gudens tjänst. Han har gett dig fullmakt att använda hans resurser. Du äger dem inte men förvaltar dem, och enda sättet till att förverkliga det är att stå i en personlig relation till den levande Gudens Son, Jesus Kristus.

Garantin för vårt arv

Den himmelska världen

Vi har tidigare sett att välsignelsens källa är Guds välbehag, och att den reformerte teologen Calvin definierade välsignelse som Guds godhet i handling. Detta har fått sitt tydligaste uttryck i Jesu död på korset. Guds kärlek har visats på detta konkreta sätt och vi förstår att kärleken inte består i att vi älskar Gud utan i att han välsignat oss genom att sända sin Son till försoning för våra synder (1 Joh 4:9-10). Därför är det viktigt att alltid ha sin identitet och utgångspunkt i Jesus. Han är den enda förbindelselänken vi har till Gud – utan honom finns det inte någon möjlighet att komma i kontakt med Gud.

Välsignad är vår Herre Jesu Kristi Gud och Fader, som i Kristus har välsignat oss med all den himmelska världens andliga välsignelse. (Ef 1:3)

Det fantastiska har alltså redan skett: Gud har genom Jesus friköpt oss. Vilka goda nyheter! Somliga går med ständigt raska steg till lottförsäljaren i hopp om att en dag få vinna den stora vinsten. Den vinsten är liten i jämförelse med den vinst som redan har utfallit till vår fördel. De kristnas uppdrag är att berätta för alla människor de möter att de inte behöver leta längre. Jesus är allt de behöver. Häri ligger storheten med kristendomen: då humanismen och andra religioner talar om mänskliga prestationer handlar den verkliga frälsningen om att Gud i stället har kommit till oss. Genom Jesu död på korset har Gud försonat allt med sig (Kol 1:20). Försoningen har redan ägt rum.

En vanlig tanke hos många människor inför Jesu andra tillkommelse är att domen och allting som ska hända är otäckt. Man grips helt enkelt av fruktan. Om vi i detta sammanhang tar vår utgångspunkt i Uppenbarelseboken finns

det en viktig lärdom jag vill ge dig: läs inte profetierna bokstavligt! Inte så att vi gör våld på texterna eller rent av tar bort det som är obekvämt. Det vore att begå våld på Guds ord och det är en synd som vi inte vill bli skyldiga till. Vad jag menar är att Uppenbarelseboken är skriven till församlingen som en uppmuntran snarare än som en detaljerad karta över det som kommer att hända i de sista dagarna av vår tidsålder. Huvudbudskapet är att Gud har full kontroll, att Jesus (Lammet) har segrat och att Gud och Lammet därför är värd vår lovsång och tillbedjan. Står vi på den grunden kan vi också möta budskapet i vissheten att domen över de kristna redan har ägt rum. Vi får leva framtidens liv redan här och nu. Innan vi därför går vidare i det här kapitlet, skulle jag vilja betona vikten av att likt Paulus ta utgångspunkten i detta sätt att leva och tänka.

Man skulle kunna säga att västerlänningar av idag ofta har det för bra. Jag säger inte att det är fel eller rent av syndigt att ha det bra. Bibeln lär inte att det är fult att vara rik eller frisk och framgångsrik. Det jag vill betona är att det finns en stor fara med att ha det bra. Motiven kan lätt bli felaktiga så att till exempel rikedom och framgången blir ett mål i sig självt. Låt mig få illustrera det genom att hänvisa till tiden då jag började arbeta som snickare. Då hade jag stor respekt för alla maskiner. Särskilt fräsen med lösa stål gjorde att man tittade en extra gång så att allt var rätt monterat och iordningställt. Med tiden blev man allt mer säker i sig själv och tog kanske inte lika allvarligt på säkerheten. Tack och lov blev jag aldrig offer för någon olycka, men faran blev långt mycket större när jag blev för säker i mig själv och inte var lika noggrann i fråga om säkerheten som jag var i början.

I vårt välfärdssamhälle är risken väldigt stor att vi förlorar tilliten till Gud i tron att vi klarar allting själva. Kontakten med Gud blir kanske lidande och ett tecken på allvarligt avfall är när Gud reduceras till vännen i nöd. Men Gud är inte någon livboj som ska kastas i då faran blivit verklighet. Noa var en rättfärdig man därför att han vandrade med Gud hela tiden (1 Mos 6:9). Likaså är Hanok ett annat tydligt exempel på en man som hela tiden vandrade med Gud (1 Mos 5:24). Lärdomen av dessa Gudsmän är alltså att vi inte kan se Jesus som någon vi bara tar till vid speciella stunder, till exempel på

söndag förmiddag. Vi behöver sträva efter att vara beroende av honom hela tiden. Först då blir motivet rätt och vi får den kraft vi behöver för att kunna leva som Jesu lärjungar.

Låt oss nu i detta kapitel för en stund ägna oss åt den helige Andes person och uppgift, hur han är garantin för vårt arv och nödvändig för att vi ska kunna fungera som Jesu lärjungar i världen.

Som ett sigill

I Hebréerbrevets sjätte kapitel finns det en allvarlig uppmaning till de kristna som fallit av från sitt lärjungaskap. Definitionen är att de en gång smakat den himmelska gåvan, fått del av den helige Ande, smakat det goda Gudsordet och den kommande världens krafter. Nyckeln ligger i att den kommande världens krafter blir tillgängliga för dig då du säger ja till Jesus, när han får bli Herren i ditt liv. Då Paulus talar om den himmelska världens andliga välsignelser, gör han det utifrån den här basen om den kommande världens krafter. I Efesierbrevet säger han att den helige Ande är en handpenning på det arv som en dag kommer att bli verklighet. Gör vi en liten ordstudie av den här passagen får vi lite bättre förståelse för vad Paulus egentligen menar.

Svenska Akademiens Ordlista definierar sigill som en stämpel med avsikt att försluta. Sigillets funktion är dock inte bara att försluta ett dokument, utan sigillet tjänar dessutom som en slags underskrift. Det märke som sigillet utgör visar vem det är som är avsändare. Om vi tolkar Paulus utifrån denna beskrivning av sigillets funktion lär vi oss två saker.

För det första tillslöts försändelsen med sigillet för att öppnas vid ett senare tillfälle. I fjärde kapitlets trettionde vers förklarar Paulus att den helige Ande är Guds sigill för den stora förlossningens dag. Som ett tecken på att man tillhör Gud och den kommande världen får man den helige Ande då man bekänner att Jesus är Herren.

I Uppenbarelsebokens sjunde kapitel läser vi, om än i ett annat sammanhang, hur de etthundrafyrtiofyra tusen ur Israels alla stammar har Guds sigill på sin panna. Det är ett tecken på deras Gudstillhörighet. Ur ett apokalyptiskt perspektiv är detta intressant eftersom tio av Israels stammar är försvunna ur

historien sedan flera hundra år före Jesus. De är dock inte glömda av Gud. I den här passagen ser vi hur de har Guds sigill på sin panna för att en dag återförenas från förskingringen till det land Gud med ed lovat Abraham.

Tanken är lätt att överföra också till hedningarna när man läser i Efesierbrevet. Vi får tyvärr inte gå raka vägen från frälsningsögonblicket till himlen, utan Gud har en plan för oss också under tiden mellan frälsningen och den slutliga förlossningen. Därför kan Paulus skriva att den helige Ande är en handpenning på vårt arv att en dag få förlossas och gå in i den himmelska evigheten.

För det andra bevisas äktheten genom sigillet. Den helige Ande är ett bevis för att de kristna tillhör Gud. Jag kommer att återkomma till detta lite längre fram i det här kapitlet, men vill här säga att den helige Ande markerar för omvärlden att det inte är några tomma ord och handlingar som de kristna kommer med. Om du någon gång har fått ett presentkort vet du att det inte räcker med att komma till affären och säga att du har ett presentkort som berättigar dig till att inhandla varor för en viss summa. Du måste ha med dig ditt presentkort och visa för personalen för att på så sätt få kunna nyttja dess förmån. På samma sätt är den helige Ande en bekräftelse på vad du kommer att få i himlen till dess att det till fullo blir verklighet. Den kristne kan därför, som jag vid det här laget påtalat några gånger, sägas leva framtidens liv i väntan på dess fullbordan.

Återgår vi till Uppenbarelseboken och de som är märkta med Guds sigill på sin panna, ser vi att det nionde kapitlet tar upp motsatsen till de etthundra-fyrtiofyra tusen, där resultatet av den femte basunens ljud är att ett antal fallna änglar som hittills varit fångna släpps fria. Människorna har så långt varit befriade från dessa demoners förtryck, men då de släpps fria kommer alla människor utan Guds sigill att drabbas av deras plågor. Sigillet på pannan är därför inte bara ett tecken på att man tillhör Gud – det är också ett märke som visar de fallna änglarna att dessa människor står under Guds beskydd och därför inte kan angripas. Sigillet bevisar din äkthet. Ett konkret exempel på detta är när Paulus berättar att han kom till församlingen i Korint med bevis-

ning i den helige Andes kraft, för att de i församlingen skulle förstå att det verkligen var i Guds ärende han verkade (1 Kor 2:4-5).

En handpenning på vårt arv

Den engelska Bibelöversättningen NIV väljer att översätta Ef 1:13-14 på följande sätt:

...the promised Holy Spirit, who is a deposit guaranteeing our inheritance until the redemption of those who are God's possession...

Det engelska ordet "deposit" kan förvisso översättas till svenskan med handpenning, men man har i NIV förtydligat handpenningens innebörd genom att göra en parafrastisk (omskrivande, tolkande) översättning med förtydligandet att den garanterar vårt arv. Vanligtvis betyder det grekiska ordet arrabõn pant, löfte eller förtjänst, snarare än handpenning. I Nya Testamentet används det ordet bara om det Gud vill försäkra de troende: det eviga arvet. Nu är den helige Ande egentligen inte ett förskott eller en delbetalning på denna framtida välsignelse, utan det handlar snarare om att den helige Ande är en garanti för det vi en dag kommer att få ärva till fullo. Därför finns det en stark koppling till talet om den helige Ande som sigill vilket vi sett ovan.

Paulus poäng med talet om att den helige Ande bor i oss genom tron är att det säger något viktigt om vår framtid. För att ytterligare förtydliga innebörden av det lilla grekiska ordet arrabõn kan därför nämnas att dess betydelse i den nutida grekiskan har med förlovning att göra. Den helige Ande är en Guds gåva till människan som ett tecken på det himmelska bröllop som stundar. Den helige Ande garanterar ett framtidsliv också för våra dödliga kroppar – även om vi fortfarande går mot en fysisk död. Till församlingen i Rom skriver aposteln därför följande viktiga ord:

Om hans Ande som uppväckte Jesus från de döda bor i er, då skall han som uppväckte Kristus från de döda göra också era dödliga kroppar levande genom sin Ande som bor i er. (Rom 8:11)

Den här eskatologiska vissheten har många kristna förlorat idag. Domen för de kristna har, som jag skrivit ovan, förflyttats från framtid till det förflutna

då Jesus tog vårt straff på sig. Det finns inte någon fördömelse för den som är i Kristus, som Paulus skriver (Rom 8:1). Genom detta blir den kristna församlingen en skara främlingar som väntar på att få se löftet uppfyllt. Petrus skriver att vi är födda på nytt till ett levande hopp som aldrig kan förstöras och som är förvarat åt oss i himlen, och att vi med Guds makt genom vår tro blir bevarade till den tid då denna frälsning kommer att uppenbaras för oss (1 Petr 1:3-5).

Genom att den helige Ande bjuds in i en människas liv bryts också rummets och tidens gränser. Man går in i ett nytt sammanhang. Gordon Fee uttrycker på ett tydligt sätt att den helige Ande i detta inte bara hjälper de troende som Guds kraftgivande närvaro i väntan på den slutliga förlossningen, utan dessutom låter oss göra det med glöd. I detta är Paulus ett föredöme. Hans liv var präglad av kroppslig svaghet och ständiga motgångar och förföljelser. Men trots att hans kropp genomgick en kontinuerlig nedbrytningsprocess var han vid gott mod. Den helige Ande gav honom den nödvändiga kraften och inspirationen till att fullborda kallelsen i glädje och frimodighet genom den inre människans tillväxt (2 Kor 4:16-18).

Tyvärr frestas kristna att tro att det slutliga målet är nått då man bjuder in Jesus och bekänner att han är Herren. Men ser vi till exempel på Paulus, och kanske framför allt lyssnar till Jesus när han sänder ut lärjungarna, ser vi att tiden mellan frälsningen och den slutliga förlossningen är en oerhört viktig tid. Då är varje troende kallad att vittna om Jesus, be för sjuka och befria de som är besatta av onda andar. Att "gå ut till alla människor och ge som gåva vad ni fått som gåva" skulle kunna vara en tolkning av missionsbefallningen.

Se på det lilla barnet i jämförelse med en vuxen människa: alla organ och muskler finns redan från födseln. Den stora skillnaden är att det hos en vuxen människa har utvecklats genom tillväxt och träning. På samma sätt kan man säga att det är på trons område. När du blev frälst lade Gud alla förutsättningar och möjligheter i ditt liv. Sedan är det upp till dig om du vill ta vara på Guds erbjudande och växa och mogna i din tro och i ditt lärjungaskap. För detta arbete har vi fått den helige Ande till hjälp, men han agerar först då du går ut i den frihet Jesus gett dig. Stannar du kvar i det gamla livets mönster,

eller skjuter över på andra att vittna och be för de sjuka, kommer du inte att få uppleva dessa välsignelser. Fängelsebilden som du vid det här laget känner igen är upphovet till det jag skriver. Det är dumt att stanna kvar i fängelsecellen när man är frikänd. Gud har en kallelse för dig som han längtar efter att få se förverkligad.

Den helige Ande

Jag nämnde ovan att den helige Ande agerar först då du går ut i den frihet Jesus gett dig. Detta skulle kunna förstärkas med en kort utläggning av "beredvillighetens skor" som vi uppmanas att ta på oss (Ef 6:15). En något långsökt(!) men ändå användbar tolkning skulle kunna göras utifrån det faktum att det första som kallnar på en döende människa är fötterna. Detta av den enkla anledningen att hjärtat inte orkar pumpa ut blodet till fötterna.

Rättfärdighetens pansar som vi uppmanas att ta på oss före skorna, har väldigt övergripande med hjärtat och vår Gudsrelation att göra. Om vi inte har en god och levande Gudsrelation riskerar vi att dö andligt. Det betyder i förlängningen att den helige Ande inte får något utrymme i våra liv, och villigheten till tjänst och vittnesbörd avtar. För att vi ska fungera i det liv Gud vill att vi ska leva krävs det därför att vi också prioriterar och arbetar på vår relation med Gud. Ju närmare Gud vi går desto mer passion får vi för de förlorade, och ju mer passion vi får för att betjäna dessa människor, desto större längtan och behov av den helige Ande får vi.

Skulle vi nu lite tillspetsat tala om den tjänst Jesus hade, kan vi konstatera att det fanns en fysisk begränsning som han tvingades leva med. Hur stor kärlek han än har för människorna, kunde Jesus aldrig betjäna mer än ett begränsat antal människor. När nöden för tillståndet bland judarna gjorde sig smärtsamt påmind var Jesus trots det begränsad i sin möjlighet att betjäna dem. Jesus är förvisso Gud – men han är samtidigt människa. Visst skulle han som Guds Son kunna upphäva den fysiska begränsningen, men då skulle samtidigt en viktig del av Guds plan gå förlorad. Därför säger han till sina lärjungar att det är bra för dem att han går hem till Fadern (Joh 16:7). Om han

inte skulle göra det kunde heller den helige Ande, Hjälparen, inte komma för att bistå oss i vår tjänst.

Den helige Ande kommer alltid att vara hos oss (Joh 14:16). Det gör att de fysiska "begränsningar" Jesus hade upphävs av den helige Ande. Då Jesus själv inte vandrar på jorden blir hans kropp, församlingen, den som vittnar, botar och befriar – i den helige Andes kraft. Det här är en nyhet i det nya förbundet. I Gamla Testamentet ser vi hur den helige Ande bistår Guds folk, men det var vid speciella tillfällen som han kom med sin kraft och härlighet. I det nya förbundet tar den helige Ande sin boning i de troendes hjärta (se till exempel Rom 8:9). Den tydliga manifestationen av detta är givetvis den första pingsten som vi läser om i Apostlagärningarnas andra kapitel.

Den helige Ande hjälper oss på många sätt. En av de viktigaste uppgifterna är att hjälpa oss att tjäna med rätt motiv. Ambrosius talar om att församlingens utgångspunkt inte kan vara annat än i Jesus. Vi är då liksom månen inget ljus i oss själva, utan reflekterar i stället det sanna ljuset av Jesus Kristus, som i sin tur reflekterar Guds härlighet. Då detta ljus präglar församlingen blir det till hjälp för de människor som söker vägen från mörkret till friheten, säger Ambrosius. Jesus själv vittnar i Johannesevangeliet om att den helige Ande är grunden i detta verk (Joh 16:14).

I samma kapitel läser vi också att det är den helige Ande som överbevisar världen om synd, rättfärdighet och dom (Joh 16:8). Hos många kristna finns tron att vi vinner människor för Gud genom att på ett rationellt och förnuftsmässigt sätt försöka argumentera på ett sätt som får dem att kapitulera. När Jesus lägger ut Skriften i synagogan i Nasaret är det tydligt framställt av Lukas att det sker i den helige Andes kraft (Luk 4:14 ff.). Också Paulus stryker under att det inte var med stor vältalighet, utan med en bevisning i Ande och kraft som han kom till församlingen i Korint (1 Kor 2:1 ff.). Vi får inte bli högmodiga och tro att vi ska vinna människor för Gud i vår kraft. Vi är ett redskap i Guds hand då han drar människor till sig, men verket är hans och kraften förmedlas av den helige Ande.

Det finns alltså två viktiga delar i den helige Andes tjänst: att förhålliga Jesus och att ge den nödvändiga kraften och utrustningen till församlingen så

att vi blir allt mer Kristuslika. Det sistnämnda kan te sig på olika sätt, och med ett lätt leende kan vi därför läsa hur en av metodistkyrkans grundare, George Whitefield, vid ett friluftsmöte ropade till några män som klättrat upp i ett träd för att kunna se och höra bättre: "Kom ner från träden, pojkar! Faller Guds kraft över er när jag predikar, så kan ni ramla ner och slå er fördärvade".

Anden och missionsbefallningen

Då man studerar hur Paulus ser på den helige Ande förundras man över hur självklart allting är för honom. Det är uppenbarligen inte fråga om att vi får denna gåva från Gud för att vi ska behålla den för oss själva; den helige Ande ges för att vara ett synligt tecken i den troendes liv. Det är alltså bland annat fråga om ett bevis för vår äkthet som jag påtalade i början av detta kapitel.

Livet som lärjunge är inte menat att föras i ständig avskildhet och inåtvänd mysticism. Vi behöver givetvis stunder av stillhet och meditation för att där få underhålla vår Gudsrelation. Det ser vi till exempel i Jesu liv då han söker stunder i avskildhet för att i bönen få umgås förtroligt med Fadern. Men församlingens primära kallelse är ändå till stridsfältet för att vinna människor för Gud. De troendes gemenskap får därför inte ses som en plats där man bara sjunker ner för att slumra av välbehag då man blir kliad i öronen. Det är snarare en plats som skulle kunna liknas vid ett träningscenter för andliga krigare.

Låt oss titta på Jesu direkta uppmaning till alla kristna enligt de ord vi läser i slutet av Markusevangeliet:

Gå ut i hela världen och predika evangelium för hela skapelsen. Den som tror och blir döpt skall bli frälst, men den som inte tror skall bli fördömd. Tecken skall följa dem som tror detta. I mitt namn skall de driva ut onda andar. De skall tala med nya tungor. De skall ta ormar i händerna, och om de dricker något dödligt gift skall det inte skada dem. De skall lägga händerna på sjuka, och de skall bli friska. (Mark 16:15-18)

Den första församlingen tog Jesus på orden. De gick ut enligt denna uppmaning, och Markus berättar att Gud bekräftade deras tjänst genom de tecken

och under som skedde. Fortsätter vi med att läsa Apostlagärningarna ser vi att det övernaturliga var naturligt för de kristna vid den tiden. När den helige Ande får verka blir de sjuka friska. Tecken och under inträffar eftersom Gud genom församlingen får en kanal för den kommande världens krafter.

Läser vi dessa texter förstår vi också hur oerhört viktigt det är att vi låter den helige Ande leda oss. En orsak till att väckelseskeden har avtagit tror jag beror på att man omedvetet tagit över kontrollen från Guds Ande. I fasen före väckelsen har man legat på knä i intensiv bön och bett den helige Ande leda församlingen. Då väckelsen brutit ut frestas man att låsa sig vid former och metoder som man förletts att tro som viktigare än vad de verkligen är. Genombrottet berodde ju inte på att man gjorde si eller så – i första hand berodde det på en lyhördhet för den helige Andes röst och lydnad inför Guds ord. Någon sa att församlingen måste leva i ständig förändring för att överleva. Det finns en grund av sanning i det påståendet om förändringen består i att vara öppen för den helige Ande. Detta ligger i linje med Jesu ord till Nikodemus om att den som är född av den helige Ande har en likhet med vinden som blåser vart den vill (Joh 3:8). Oberäkneligheten skapar ett beroende av Gud, och det är så jag är övertygad om att Gud vill ha det.

Här kan det vara viktigt att påminna sig om att försöka se på sig själv så som Gud ser på oss. Varför? Paulus skriver att den som befäster oss i Kristus och gett oss sin smörjelse är Gud (2 Kor 1:21). Det är Gud som gett oss positionen och möjligheterna. Att då vila i förtröstan på att Guds ord är sant kan bitvis vara svårt och skapa kramp om bönesvaret skulle komma efter en annan tidplan än den vi själva gjort upp åt Gud. Vi gör anspråk på hans löften och blir besvikna då vi inte får se dem förverkligade inom en omedelbar framtid eller på det sätt vi helst vill. Ser vi på 2 Kor 1:21-22 som helhet förstår vi bättre kopplingen mellan den helige Ande och missionsbefallningens beskrivning av vad det innebär att vara lärjunge.

Den som befäster oss och er i Kristus och som har smort oss, det är Gud. Han har även satt sitt sigill på oss och gett oss Anden som en handpenning i våra hjärtan.

Det första ledet handlar om att Gud har smort oss. Du kanske minns att Jesus sa att vi som kristna skulle komma att göra samma gärningar som hans och större (Joh 14:12). Detta säger han faktiskt i samma andetag som han undervisar om Hjälparen, den helige Ande. När Paulus talar om att vi är smorda av Gud, behöver vi förstå det som att vi har fått samma tjänst som Jesus. Vi kan givetvis inte ta hans plats i det att frälsa någon, men vi behöver söka förståelse för vad Jesus menar då han säger att han sänder oss, det vill säga även dig, på samma sätt som Gud sände honom (Joh 20:21). Kopplingen till den helige Ande ser vi genom att Jesus direkt efter sin sändning av lärjungarna andas på dem och ger den helige Ande. Och denna tjänst består i att osjälviskt betjäna människor för att vinna dem för Gud (Mark 10:45; Apg 26:18).

Tittar vi avslutningsvis på detta att vi genom tron på Jesus har blivit smorda av Gud, betyder det alltså att han gjort oss lika Jesus i den bemärkelsen att vi har fått del av samme Ande. I Romarbrevets åttonde kapitel säger Paulus att vi är Kristi medarvingar. Betydelsen av detta barnskap hos Gud stryker C.O. Rosenius under genom att tala om att det första Jesus säger efter uppståndelsen är att lärjungarna är hans "bröder". Rosenius menar att försoningen och borttagandet av lagens förbannelse bara är delar av det större verket: att Gud ger oss barnarätten åter.

Detta förutsätter dock, om vi återvänder till Romarbrevets åttonde kapitel, att vi drivs av den helige Ande. När vi är drivna av den helige Ande får vi också se att Jesu ord fullbordas: vi gör samma gärningar som hans och större. Hur är då det möjligt? I huvudsak kan sägas att anledningen är att motivet för våra liv har blivit rätt. Vi drivs inte längre av våra egna begär samtidigt som vi, medvetet eller omedvetet, försöker göra anspråk på Guds position (läs till exempel Fil 2:5-8). Vi förvandlas genom omvändelsen till Guds avbild, och agenten som gör det möjligt är den helige Ande (2 Kor 3:16-18).

Det andra ledet i texten ovan talar om det sigill Gud satt på de kristna. Som jag skrivit ovan handlar det bland annat om tillhörighet och äkthet. Slutligen ser vi också i det tredje ledet att vi i detta fått en handpenning som bevis på den slutliga och fullkomliga positionen då församlingen som Kristi brud trä-

der fram vid det himmelska bröllopet. Anden är alltså en underbar försmak av vad som ska komma.

Guds goda gåvor

I det första kapitlet berörde jag församlingarna i Galatien och Paulus tydliga undervisning till församlingen att de var barn till den fria kvinnan. Hans ytterst tydliga fråga var vem som hade förhäxat dem och fått dem att överge den rätta vägen. En annan församling som fick en liknande förmaning, om än i en något mildare ton, var församlingen i Kolosse. "Om ni med Kristus har dött bort från världens stadgar, varför uppför ni er då som om ni levde i världen och böjer er under dess bud?"

Ja, man kan ju inte låta bli att ställa frågan. Hur många gånger får inte jag gå till rätta med mig själv då den helige Ande påpekar att jag gått i samma fälla som ovan nämnda församlingar. Hur lätt är det inte att glömma vad Gud har gett oss? Hur lätt är det inte att för ett ögonblick tappa sitt fokus och sätta blicken på fel ställe? Jag vet inte hur det är med dig, men jag erkänner att jag ibland behöver gå till rätta med mig själv utifrån denna tanke. Men då är det viktigt att inte gå i fiendens fälla och känna missmod och fördömelse. För Bibeln är tydlig med att för den som är i Kristus finns det nämligen inte någon fördömelse (Rom 8:1-2).

Vi ska alltså inte bedröva Guds hjärta genom att inte ta emot hans gåvor och tjäna i den kallelse han gett oss – det vill säga att vi av en eller annan anledning stanna kvar i den fängelsecell som fienden försöker få oss att tro är vårt normala tillstånd. Vi är av den levande Guden kallade till frihet, och ett sätt att förverkliga det är att göra som Paulus uppmanar församlingen i Kolosse:

Låt Kristi ord rikligt bo hos er med all sin vishet. Undervisa och förmana varandra med psalmer, hymner och andliga sånger och sjung med tacksamhet Guds lov i era hjärtan. Och allt vad ni gör i ord eller handling, gör det i Herren Jesu namn och tacka Gud, Fadern, genom honom.

Guds hemlighet

En kort sammanfattning

När du kommit så här långt i din läsning hoppas jag att du lyckats fånga min längtan efter ett liv i Herrens kraft. Med utgångspunkt i Efesierbrevets inledning har jag försökt lotsa dig fram till en ökad insikt om den position vi har som kristna. Eftersom jag finner Paulus som ett föredöme på många sätt och vis, är det också naturligt att hänvisa till hans skrifter för att hitta nycklar till livet som kristen. Ett tydligt och genomgående drag är hur han präglades av att hela tiden leva med målet i sikte: den eviga gemenskapen med Gud.

Jag har utifrån den basen försökt att ge dig en eskatologisk ingång i den lovprisningsbön som vi läser i inledningen av Efesierbrevets första kapitel. Meningen är alltså att vi som kristna behöver hitta samma utgångspunkt som Paulus, genom att tänka och handla utifrån det vi har i himlen. Eller att leva med framtiden i ryggen som jag uttryckt det några gånger.

I det första kapitlet ville jag visa på värdet av att ha en stabil grund. Dess utgångspunkt stavas TRO! Om ditt liv är byggt på tron att Jesus är Herren står du på ett fundament som leder dig in i himlen. Guds nåd och kärlek var centrum i det andra kapitlet. Nåden avslöjar våra svagheter och låter oss ana hur stort Guds förtroende är för oss. Vi är genom tron på Jesus, tack vare Guds kärlek, en ny skapelse med den rättfärdighet och helighet som hör sanningen till. Halleluja!

Det tredje kapitlet handlade om nödvändigheten av att leva med rot och grund i Kristus. Om själafienden inte lyckas snärja oss på de första områdena ger han givetvis inte upp, utan han söker hela tiden nya sätt att få oss på fall.

Ett förrädiskt angrepp är att få oss att bygga vår tro på andra saker än Jesus. Det är dock endast han som kan vara grunden för vår tro. Slutligen såg vi i förra kapitlet på den helige Ande som garant för vårt arv. Genom honom får vi smaka den kommande världens krafter, och om vi ska lyckas i det uppdrag Jesus har gett oss, att vinna människor för Jesus, är det en förutsättning att vi är öppna för den helige Andes ledning och kraft.

Guds viljas hemlighet

När vi ser på Gud och försöker förstå hans väsen, är det endast med ett ord vi kan göra det: kärlek. Aposteln Johannes skriver att Gud är kärlek och att den kärleken blivit synlig genom att han sände sin Son för att vi skulle leva genom honom (1 Joh 4:8-9; Joh 3:16). Genom profeten Hesekiel förstår vi detta då Gud säger att han inte har någon glädje i den ogudaktiges död (Hes 18:23), för Guds vilja är att alla människor ska bli frälsta (1 Tim 2:4; 2 Petr 3:9). Detta får dock inte förstås som att alla människor genom Guds kärlek per automatik blir frälsta. Erbjudandet gäller alla människor utan undantag, men det är sedan upp till oss att i tro ta emot Guds kärlek och bekänna att Jesus är Herren. Annars går man förlorad för evigheten. Därom är Bibeln oerhört tydlig!

Vad som är fantastiskt är att detta var förutsagt redan innan skapelsens grund var lagd. Därför ser vi att när Gud uttalar domen efter syndafallet ger han genast en antydning om den kommande frälsningen i det som kallas proto-evangeliet (1 Mos 3:15). Gud utväljer så småningom Abraham och låter oss sedan genom hela det Gamla Testamentet se hur Gud steg för steg ordnar så att allt är klart när Jesus föds av jungfrun Maria för att sedan dö för våra synder på korset. Målet för vår tro är alltså våra själs frälsning. Det är vad Gamla Testamentet syftar fram mot, och i första Petrusbrevet läser vi att det också var det profeternas tjänst vittnade om. Nu behöver vi inte längre vänta på att se det löfte uppfyllt som profeterna talade om. Guds strategi för människans återlösning är uppfylld i Jesus – han har fullbordat det messianska löftet.

Paulus talar om att Guds viljas hemlighet är att sammanfatta allt i Jesus Kristus (Ef 1:9). Den skadade skapelsen, lagd under förgängelsen som Paulus uttrycker det, får i Jesus upprättelse, där syndares frälsning är huvudmotivet. Att få inblick i denna Guds viljas hemlighet är en vishet som övergår allting annat. Gud är inte längre någon som skulle kunna anses okänd, utan i Jesus ser vi Guds personlighet och hans innersta karaktär (Hebr 1:3). I honom finns vishetens och kunskapens alla skatter (Ef 1:8; Kol 2:2-3).

Inte självklart för alla

Allt kan tyckas så enkelt och klart. Gud har uppenbarat sin viljas hemlighet för oss människor, men likväl är det många som inte ser och förstår. Somliga kanske rent av inte vill se och förstå, medan andra söker Gud av hela sitt hjärta och verkligen försöker att förstå utan att nå ända fram. Hur är detta möjligt? Låt mig få ge dig ett kärt exempel från lyrikens värld:

Vem gick förbi mitt barndoms fönster

Och andades på det,

Vem gick förbi i den djupa barndomsnatten

Som ännu inte har några stjärnor.

Med sitt finger gjorde han ett tecken på rutan,

På den immiga rutan,

Med det mjuka av sitt finger,

Och gick vidare i sina tankar.

Lämnande mig övergiven.

Pär Lagerkvist skulle kunna sägas vara en sökare som försökte att tro och sökte svar på frågan varför Gud inte svarar, där ovanstående citat visar hans känsla av att inte finna svaret på frågan om Gud. Detta kanske blir som allra tydligast i hans roman Barabbas som börjar med orden: "Alla vet hur de hängde där på korsen... Men ett stycke längre ned på sluttningen, lite avsides, stod en man och iakttog oavlåtligt honom som hängde däruppe och dog."

Genom boken får vi sedan följa den fånge som släpptes fri i stället för Jesus. Lagerkvist försöker framställa Barabbas som mannen som ville tro men inte kunde. Han kunde förstå mörkret över Golgata, men kunde omöjligt förstå ljuset över den tomma graven.

Vi behöver här påminna oss ytterligare en gång att Guds vilja är att alla människor ska komma till insikt om sanningen och bli frälsta. Det är alltså inte fråga om att Gud har ett hårt hjärta som gör det omöjligt för vissa människor att komma till tro på Jesus Kristus. Att som den reformerte teologen Calvin hävda någon slags predestinationslära, att Gud redan från början förutbestämt vissa till evig frälsning och andra till evig fördömmelse, är tveksamt, och den läran kan heller knappast få något stöd i Bibeln.

Förvisso kan Gud i vissa situationer välja att vara tyst. Det är dock inte så i fråga om den som söker honom av hela sitt hjärta. Paulus talar om att vi har fått den Ande som är från Gud, för att vi ska veta vad vi har fått av Gud (1 Kor 2:12). Det handlar bland annat om vad Gud har berett åt dem som älskar honom (1 Kor 2:9). Den helige Ande skulle kunna definieras som en slags tolkningsnyckel, eftersom ingen kan bekänna att Jesus är Herren annat än i kraften av den helige Ande (1 Kor 12:3). Därför är Paulus noga med att inte försöka övertala eller i mänsklig kraft överbevisa människor. "Mitt tal och min predikan bestod inte i ord... utan genom en bevisning i Ande och kraft" (1 Kor 2:4).

Ett annat litterärt exempel är Antonius Block, riddaren i Ingmar Bergmans film "Det sjunde inseglet", som säger att tron är ett svårt lidande. Så kan känslan vara för den som söker Gud. Men vi får för den skull inte glömma att Guds viljas hemlighet är uppenbarad för oss i Jesus. Det är inte någon hemlighet vad Gud vill och vad han gjort, och det är därför viktigt att de kristna förstår att under den helige Andes inflytande gå ut med vittnesbördet om Jesus. Vi kan aldrig överbevisa någon med våra ord och kunskap. Det är den helige Ande som överbevisar en människa om synd, rättfärdighet och dom (Joh 16:8). Det är därför värt att åter hänvisa till hur Paulus är tydlig med detta då han skriver sitt brev till församlingen i Korint. "När jag kom var det inte med vältalighet eller hög visdom jag predikade Guds hemlighet för er... utan

genom en bevisning i Ande och kraft" (1 Kor 2:1-5). Sökaren behöver alltså i första hand få hjälp att öppna sitt hjärta för den helige Ande.

Nödvändigheten av rätt kunskap

Det är alltså värdefullt att få en rätt kunskap om Jesus. Paulus ber om detta i sin bön för församlingen i Efesus (Ef 1:17). Här finns det skäl till att inte ignorera motsatsen: att det också finns en felaktig kunskap om Jesus. Nya Testamentet har ett antal ställen där detta tas upp. Petrus talar till exempel om falska lärare som träder fram och hotar församlingen (2 Petr 2). Ett kännetecken på dem är bland annat att de förnekar den herre som friköpt dem, och detta sker genom en falsk livsstil och förkunnelse. Paulus talar om människorna i de sista dagarna innan Jesus kommer åter, och ett tydligt kännetecken är att de har ett sken av gudsfruktan men förnekar dess kraft (2 Tim 3:5). Detta är också någonting som själafienden utnyttjar genom att komma i skepnaden av en ljusets ängel. Det gäller att hela tiden vara på sin vakt; detta särskilt i de sista dagarna innan Jesus kommer tillbaks för att hämta sin brud, församlingen.

I Sverige kan vi se hur det Paulus talar om i fråga om de sista dagarna successivt har tilltagit. Betjänaperspektivet är till exempel en viktig del av lärjungaskapet. Jesus talar bland annat om detta i sitt tal om tidens slut (Matt 24-25). Då människosönens dom beskrivs tar Jesus upp det välbekanta budskapet att vad vi har gjort mot andra människor har vi också gjort mot Jesus själv. Man kan dock konstatera att i sin sociala iver kan människor lätt tappa perspektivet, och på så sätt blir det en ensidig fokusering på humanitära insatser. Man glömmer att människan också består av ande, och att missionsbefallningen i lika stor utsträckning gäller att vinna människor för Gud. Vi kanske inte kan predika för tomma magar, men det får inte sluta med att vi glömmer bort att vittna om Jesus och bara mättar tomma magar.

Andra tendenser är att mission inom vissa kristna grupper idag anses vara religionsdialog snarare än själavinnande. Respekt för andra människors trosuppfattning behöver dock inte vara synonymt med att nöja sig med att de tror på avgudar. Om respekten och kärleken till medmänniskorna finns borde

det snarare vara fråga om att på ett vist och ödmjukt sätt göra allt man kan för att vinna dem för Kristus. Att stillatigande se dem gå förlorade för evigheten är knappast ett utslag av Kristi kärlek i våra liv.

Vidare kan vi se att det från 1990-talet, vilket jag skrivit om i tidigare kapitel, har blivit politiskt korrekt inom svensk kristenhet att tala ensidigt om Jesu kärlek. I kärlekens namn kan inga gränser sättas, utan den klassiska föreställningen att var och en blir salig på sin tro har upphöjts till någon slags andlig grundlag. Således skrev en av de officiella andliga ledarna i Sverige en bok där han menade att ett av Bibelns mest exklusiva och uteslutande ord är att Jesus är den enda vägen till Gud (Joh 14:6). Vi ser också hur det är den här synen som försöker förmedla att alla samlevnadsformer är bra så länge det bygger på kärlek och ömsesidig respekt och trohet. Tydligast blir detta i samtalet om homosexualitet och könsneutrala äktenskap, där vi anses ha större kunskap i ämnet än vad till exempel Paulus hade. I "kärlekens namn" reviderar man därför Bibeln och tar bort de ord som hävdar att homosexuellt samliv är en styggelse i Guds ögon. Man glömmer att vi lever i en skapelse som är lagd under förgängelsen, och att även om all kärlek är från Gud, så kan alla Guds gåvor missbrukas. Varför skulle Paulus annars skriva att kärleken till pengar är roten till allt ont?

Avslutningsvis kan absurditeten i detta kärleksresonemang bevisas med några ord som uttalades i samband med ett samtal i TV kring Mel Gibsons film "The Passion of the Christ" under våren år 2004. De blodiga scenerna skapade en avsmak för korsfästelsen, och helst hade man sett en film om Jesu kärleksbudskap. Enligt debattörerna hade filmen blivit optimal om den ägnat mer tid åt Jesu moder och Maria Magdalena. Men frågan är vad kristendomen blir utan korset? Vad händer om vi slutar att tala om Jesu död och uppståndelse och bara talar om hans kärleksgärningar? Det allra viktigaste är enligt Paulus att Jesus dött för våra synder, begravts och uppstått på den tredje dagen. Allt enligt det profetiska ordet (1 Kor 15:3-4). Om det inte vore för korset vore vår tro meningslös eftersom vi då skulle vara kvar i våra synder, och då spelar det ju inte någon roll hur många goda och kärleksfulla gärningar Jesus gjorde i övrigt. Budskapet om Jesus skulle i så fall upphöra att vara

ett evangelium, glatt budskap, och i stället vara en berättelse utan substans och evig mening.

Det är nödvändigt att vi har en rätt kunskap om Jesus. Han uppenbarar Guds viljas hemlighet för oss i sina gärningar, från betjäandet i predikan, helande och demonbefrielse till döden på korset och uppståndelsen på den tredje dagen (Mark 10:45).

Hjärtats öga och Guds tro

Återgår vi till Efesierbrevet 1:18 och avsnittet om nödvändigheten av att ha en rätt kunskap om Jesus, så ser vi att Paulus ber att våra hjärtans ögon ska bli upplysta. Nu riktar Paulus blicken mot människans inre utifrån det sagda om att ha en rätt kunskap om Jesus. Den rätta kunskapen är nämligen någonting vi behöver genomsyras av. Det får inte stanna vid någon förståndsmässig uppfattning om vem Jesus är. Grunden behöver vara djupare än så, även om vi som jag sagt ovan inte på något sätt föraktar förståndet.

Om man ser rent allmänt på hur vi ofta resonerar kring tro, är det tyvärr allt för sällan som definitionen av tro överensstämmer med Bibelns definition. I Hebréerbrevet läser vi att tron är en övertygelse om det man hoppas och en visshet om det man inte ser. Ett av de tydligaste exemplen på detta är den man som brukar kallas trons fader, Abraham. Han fick ett löfte av Gud om en son, men trots att det mänskligt sett var omöjligt stod han i tro för att det Gud lovat också kunde bli verklighet. Det fanns någonting inom Abraham som gjorde att han inte resonerade på annat sätt. Han hade tro. Även om hoppet var ute mänskligt sett, trodde och hoppades han att Guds löfte skulle bli uppfyllt (Rom 4:18).

En av metodismens grundare, John Wesley, skrev angående tron att djävulen har gett kyrkan ett substitut för tro som ser ut som tro, och låter så likt tro, att en del människor inte märker någon skillnad. Han kallade det för "mentalt samtycke". Innebörden av det är att människor ser vad Guds ord säger, och man håller det också för sant, men det är enbart med sina sinnen man håller med. Dessa saknar hjärtats tro – den tro som tar emot från Gud. Paulus menar att det är viktigt att få en andlig insikt som är grundad i Gud. Då han

skriver till församlingen i Efesus, gör han det med en språklig konstruktion som bör förstås som att hjärtat blivit upplyst genom en tidigare händelse, en händelse med ett fortgående inflytande. I texten syftar det särskilt på Ef 1:7-9 och Jesu försoningsverk där Guds innersta vilja uppenbarades för mänskligheten.

Går vi till evangelierna ser vi att Jesus gör ett intressant uttalande enligt evangelisten Markus. I det elfte kapitlet läser vi om ett tillfälle då Jesus genom sin befallning låter ett helt fikonsträd vissna från roten. Lärjungarna förundras över händelsen och kommenterar det för Jesus. Hans svar blir kort att de ska tro på Gud. Nyckeln till det inträffade är tron, som enligt den grekiska grundtexten också skulle kunna översättas med att Jesus uppmanar oss att ha Guds tro (Mark 11:22).

Denna tolkning kan tyckas extrem för många av oss. Det kan kännas förmått att komma inför den tanken att vi uppmanas att ha Guds tro. För Gud är ju ändå Gud. Men frågan är hur otillgänglig vi kan och får göra Gud. Vi är ändå skapade till hans avbild, till att vara honom lik. Vi får givetvis inte göra anspråk på att vara Gud och ta hans plats. Den är förbehållen honom allena. Men hur ser fortsättningen ut? Vilka möjligheter innebär det att vara skapad till Guds avbild? Jag tycker inte att det utifrån detta resonemang är otänkbart att våga tänka tanken att vi ska sträva efter Guds tro. Oavsett hur den rätta översättningen av den grekiska grundtexten är.

Definitionen av Guds tro i detta sammanhang är enligt Kenneth Hagin att vi tror i vårt hjärta, med munnen uttalar det vi tror i hjärtat och sedan ser hur det blir så. Tolkningen stämmer åtminstone med vad som var fallet då Jesus förbannade fikonsträdet. Det vissnade och bar aldrig mer frukt. När Paulus talar om att våra hjärtans ögon ska bli upplysta, tror jag att vi hamnar någonstans i närheten av detta.

Hur ska vi då leva för att se Guds vilja och tanke i detta uppfyllas i våra liv? Tyvärr är det väl så att det allt för många gånger blir tydligt att kyrkans tro snarare är "mentalt samtycke" än det Bibeln lär i fråga om tro. Och än värre kanske den allt mer tilltagande världsligheten är. En världslighet som råder på ett sätt jag bland annat beskrivit tidigare i det här kapitlet.

Att leva nära Gud är ett självklart svar på den frågan. Då vi låter den helige Ande leda oss kan vi genom bön och Bibelläsning komma in i Guds omedelbara närhet. Vi har ju inte fått världens ande, utan den Ande som är från Gud just för att vi ska veta vad vi fått av Gud. På samma sätt som människans ande vet vad som är i människan, fortsätter Paulus med att säga att endast Guds Ande är ensam om att veta vad som är i Gud (1 Kor 2:9-12). Här finns nyckeln till en rätt livshållning där hjärtats öga är öppet för Guds ledning och tilltal.

Att tron för frälsningen kommer av att vi en gång fått höra det underbara evangeliet om Jesus predikas för oss torde inte vara någon större nyhet. Paulus lägger ut detta i Romarbrevets tionde kapitel. Jag tror att det är viktigt att vi vidgar tolkningen av de verserna, till att också inbegripa tron för tecken och under. Då vi låter Guds ord vittna för oss, och vi lyssnar med ett öppet och okritiskt hjärta, bereds den helige Ande utrymme att göra ordet levande och verksamt i våra liv. Guds tro börjar verka inte bara för frälsningsvissheten, utan också för tro på andra områden. Nyckeln till ett liv i frihet och seger är alltså att tro med hjärtat och bekänna med munnen. Våra läppar kan göra oss till segrare eller hålla oss i fångenskap. Vi kan fylla våra ord med tro eller också kan vi fylla våra ord med tvivel. Det är inte Gud som avgör det. Beslutet kan endast du ta och verkställa. Miraklet står Gud för.

En av livets goda sidor är nåden att få ha goda vänner. Människor som man känner så väl att man många gånger vet hur de tänker och kommer att agera i olika situationer. Att få uppleva det är endast möjligt genom att man umgås och är öppna och ärliga mot varandra. Där skapas ett förtroende som gör att detta blir möjligt. Eftersom vi är skapade till Guds avbild behöver vi förstå att det är på samma sätt med vår relation till Gud. Då vi genom vårt umgänge med Gud kommer in i den sortens relation, är det den helige Ande som är själva länken. Bernard Ramm skriver: "Anden upprättar den direkta kopplingen från Guds sinnelag till den kristnes själ." Själva anknytningspunkten skulle med Paulus ord kunna kallas för hjärtats öga.

Ge vidare av det du fått

Om vi fortsätter att ha vår utgångspunkt i Paulus förbön (1:15 ff.) ser vi hur viktig tjänsten är för honom. Denna uppfattning är genomgående då vi läser hur Paulus ser på församlingarna han hade kontakt med. Det står ofta att läsa hur han glädjer sig över rapporterna om tron och kärleken som präglar församlingen. Den inledande bönen i Efesierbrevets systerbrev, Kolosserbrevet, är på samma sätt präglad av Paulus glädje över församlingens generositet. Där blir det tydligt att hoppet är skäl till både tron och kärleken.

Alla som haft förmånen att få besöka Israel har säkert också varit vid Döda havet; denna märkliga sjö där förutsättningarna för liv saknas. Att vattnet är bittert beror på avsaknaden av utlopp. För att det ska vara friskt och levande vatten behöver det vara omsättning på det. Sedan har kanske du liksom jag glömt att byta vatten i en blomvas någon gång. Då märker man vad illa det kan lukta av vattnet eftersom det inte funnits någon cirkulation eller påfyllnad. Genomflödet är alltså viktigt.

Då Jesus vandrade omkring greps han av stor nöd när han såg hur tillståndet var bland människorna (Matt 9:35 ff.). Det var inte i första hand det materiella tillståndet Jesus reagerade på, det var den andliga torftigheten. Rivna och slagna som får utan herde beskriver evangelisten situationen. Och Jesus förbarmade sig över folket. Han betjänade dem utifrån den kärlek som genomsyrade hans hjärta, ty Människosonen hade ju inte kommit för att bli betjänad, utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen (Mark 10:45).

När de olika texterna under den helige Andes ledning sammanställdes till det som är Bibeln fanns det ingen vers- eller kapitelindelning. Texten löpte utan några tydliga avgränsningar. Då vi läser detta avsnitt i Matteusevangeliet bör vi inte fästa allt för stor vikt vid kapitelavgränsningen. Kapitel nio slutar med att Jesus som en direkt följd av sin nöd för människorna talar om att skörden är stor men att det är ont om skördearbetare. Kapitel tio som handlar om sändningen av lärjungarna behöver därför läsas ihop med det föregående avsnittet.

Jesus instruerar lärjungarna i deras tjänst. Den kan sägas vara tredelad liksom Mästarens tjänst: vittnesbörd, botande och befrielse. Sedan kommer po-

ängen: "Vad ni fått som gåva ska ni ge som gåva" (Matt 10:8). Det finns alltså en slags andlig grundlag i att vi inte får för att behålla. Precis som i fråga om pengar ger inte Gud till oss för att vi ska behålla. Han ger för att vi ska ge vidare. Då genomflödet fungerar utifrån kärlekens princip, öppnar det möjligheten för Gud att välsigna och förmera både tjänsten och ekonomin.

Ett Bibelord som jag själv stannar upp och mediterar kring ibland är vad aposteln Johannes skriver: "Genom att han gav sitt liv för oss har vi lärt känna kärleken. Så är också vi skyldiga att ge vårt liv för våra bröder." (1 Joh 3:16). Svårigheten är att inte ta detta ord som lag och krav, utan att förstå dess princip och låta det bli ett längtansfullt mål i fråga om sitt lärjungaskap. När vi läser Paulus texter förstår vi att den utlevda och "praktiserade" kärleken till medmänniskorna är ett tecken på att man lever i gemenskap med Jesus. Därför är en av lärjungaskapets utmaningar att hitta en längtan för sin tjänst som bygger på denna bas. Precis som Jesus utstrålar Faderns härlighet (Hebr 1:3), är vi kallade att vara ett genomflöde för Jesu kärlek (2 Kor 3:14). I detta förvaltar vi de gåvor Gud i sin nåd och kärlek har gett oss. Vi är kallade till frihet!

Guds väldiga makt

Medborgarskapet i himlen

Vi har vårt hopp i tron på Jesus Kristus, och det är den eskatologiska ingången i det här budskapet. Vi behöver försöka se på oss själva med Guds ögon och likt Paulus vara klara över vårt medborgarskap i himlen. Här på jorden är vi inte någonting annat än tillfälliga gäster. Nu betyder inte det att vi ska leva med förakt för livet här och nu. Också det är en gåva från Gud som vi har att förvalta, men målet är ändå att vi en dag kommer att få träda in i den himmelska evigheten.

Då vi alltså har förklarats rättfärdiga av tro, har vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus. Genom honom har vi också tillträde till den nåd som vi nu står i, och vi jublar i hoppet om Guds härlighet. (Rom 5:1-2)

Gud har i Jesus låtit domen flyttas från framtid till det förgångna för den som är villig att tro det. I inledningen till Efesierbrevet skriver Paulus att Gud har välsignat oss i Jesus. Tempusformen i grundtexten på grekiska kallas aorist, vilket betyder att det skedde vid ett speciellt tillfälle. Jag har pekat på att det handlar om Jesu triumf på korset, och att vi genom tron och dopet blir delaktiga i Jesu död och uppståndelse. Vi får helt enkelt frid med Gud.

Om vi fortsätter i Romarbrevet ser vi hur Paulus hela tiden har blicken framåt och talar om hoppet. "Vi jublar i hoppet om Guds härlighet" säger han och försätter lite längre fram i brevet med att tala om att vi är frälsta i hoppet (Rom 8:24). I ett materialistiskt samhälle är det fara att man tappas den innerliga frälsningsglädjen och binds upp av det inomvärldsliga. Därför kan det vara bra att med jämna mellanrum säga till sig själv att "det bästa ligger

framför". Himlen är inte någonting vi ska vara främmande för. Är det svårt att längta till en stad med gator av guld, kan man söka andra vägar för att få en ökad längtan till den himmelska evigheten. Någon föreslog till exempel att man kan tänka på himlen utifrån vad det inte är. Tänk vad skönt att slippa all kamp, strid och svaghet. Det om något är väl värt att längta efter. Men det bästa är ändå att vi där får skåda vår Frälsare ansikte mot ansikte. Eller som Lewi Pethrus en gång skaldade: "Då skall i åskådning bytas det som du trodde här."

Arvinge insatt av Gud

En av de tydligaste berättelserna i Bibeln som beskriver Guds kärlek och tålmod är liknelsen om den återfunne sonen (Luk 15:11-32). Även om Jesus i det sammanhanget kanske i första hand talar om den hemmavarande sonens förhållningssätt, så är det för oss ickejudar ett viktigt budskap i fråga om sonen som ber om sitt arv i förskott. Du vet hur han förslösar hela tillgången, och sedan söker sig hemåt igen med förhoppningen att i bästa fall få tjäna som slav hos sin far. Det blir inte som han tänkt – fadern ordnar en stor fest i glädje över att den förlorade sonen hade besinnat sig och kommit hem. I det här sammanhanget vill jag visa på arvet: liknelsen lär att det finns ett arv som vi har rätt till!

En av fiendens attacker på kristna är att försöka slå ner modet och låta missmodets ande få inflytande. Ett litet knep som jag använder i de situationerna är att jag börjar tala ut att missmodets ande inte är herre i mitt liv. Jag tror att det är viktigt att göra detta högt och inte bara tänka tanken, precis som vi såg i fråga om hjärtats tro i slutet av förra kapitlet. När jag sagt att missmodets ande inte är herre över mitt liv börjar jag att proklamera Jesus över det området. Jag talar ut högt att det är han som är Herren, och sedan börjar jag prisa och upphöja hans namn. Det fungerar alltid! Ibland rinner missmodet av på en gång och ibland får man hålla på en stund innan det bryter igenom. Om vi inte ger upp utan agerar utifrån det vi proklamerat, att missmodets ande inte är herre i vårt liv, kommer vi alltid att få seger på ett eller annat sätt. Det är alltså oerhört viktigt att inte bara tro i sitt hjärta och

stanna vid den tanken. En nyckel är att med sin mun bekänna sin tro högt så att själafienden förstår vad du tror i ditt hjärta och att du menar allvar med din tro och bekännelse.

Överlag tror jag att det är viktigt att vi förstår vilka vi är och vad vi har i Jesus. I det andra kapitlet tittade vi på inledningen av Paulus brev till församlingen i Efesus, och jag ägnade mycket av tanken åt att tala om utkorelsen. Paulus skriver att vi är Guds barn genom Jesus Kristus och att vi har fått arvet genom honom. På ett annat ställe säger han att om vi är barn måste vi förstå att vi också är arvingar, Kristi medarvingar (Rom 8:17).

Det här får endast förstås utifrån att det är Guds vilja. Det är alltså inte någonting vi kan ta oss själva. Den helighet och rättfärdighet som är Guds identitet och väsen, gör att det är omöjligt för honom att ha någon form av gemenskap med en syndig människa. Det tydligaste exemplet på det är ju att Gud efter syndafallet tvingas skilja människan från gudsgemenskapen i paradiset. Hon ställs utanför just på grund av synden. Synd betyder ungefär "att missa målet". Det handlar om att komma utanför sin bestämmelse, och av Bibeln förstår vi att det inte är någonting som bara drabbar vissa. Alla har syndat och saknar härligheten från Gud (Rom 3:23). Det är inte någon munter visshet om det skulle stanna vid det, men Gud vare tack som inte låtit det stanna där. Som jag skrivit ovan hade Gud redan innan han lade jordens grund klart för sig hur frälsningen skulle erbjudas till mänskligheten.

Även om detta glada budskap är oss givet, måste vi åter påminna oss om att det fortfarande är Guds vilja och beslut. Vi kan inte göra någonting åt det eftersom det då inte skulle vara nåd. Augustinus skriver att "Gud älskade, därför älskar han". Aposteln Johannes skriver att kärleken inte består i att vi har älskat Gud, utan i att han har älskat oss och sänt sin Son till försoning för våra synder (1 Joh 4:10). I den andan citerar jag avslutningsvis Paulus som skriver att Jesus dog för oss medan vi ännu var syndare (Rom 5:8). Det är Guds sätt att bevisa sin kärlek till oss, och därför är korset så viktigt.

Ett arv rikt på härlighet

Initiativet finns alltså hos Gud. Det är han som tagit första steget till återförening. Men precis som i fråga om äktenskap mellan två människor behövs samtycke. Det blir inte lyckligt om bara den ena parten älskar, och därför kräver frälsningen också ett gensvar från oss människor; ett gensvar som handlar om kärlek och tro på denna sanning. När vi i tro tar till oss budskapet om frälsning blir vi alltså Jesu medarvingar och får del av det underbara arv Gud vill ge oss.

En av de underbara utmaningarna med att läsa Gamla Testamentet är att se de pedagogiska handlingar Gud gör med det judiska folket. Han utväljer dem som ett föredöme och handlar sedan med dem för att slutligen själv stiga ner till jorden som en av oss. Det bör här sägas att den kallelse Gud genom Abraham gett det judiska folket gäller än idag, och tanken att den kristna församlingen ersatt judarna vad gäller löftet är ingenting annat än en villolära. I Romarbrevets nionde till elfte kapitel utvecklar Paulus denna grundtanke. Där är han tydlig med att vi hedningar, som är inympade i det äkta olivträdet, inte ska förhäva oss.

För att nu återvända till Gamla Testamentet, ser vi att den kanske starkaste bilden av vad det handlar om är uttåget ur Egypten. Där hade det judiska folket tjänat som slavar, men genom Guds försorg blir de befriade och återkommer så småningom till löfteslandet (som de alltså ännu idag har Guds välsignelse för). Genom berättelsen finns det mängder av bilder: vandrigen genom Röda havet som förebild för dopet, utgivningen av lagen som en förebild för pingsten och vandrigen genom öknen som en bild av helgelsen, bara för att nu nämna några saker.

Det här bildspråket i kombination med den löftesson Abraham och Sara fick, använder Paulus när han skriver sitt brev till församlingarna i Galatien.

Eftersom ni är söner, har Gud sänt i våra hjärtan sin Sons Ande som ropar: Abba! Fader! Så är du inte längre slav utan son, och är du son är du också arvinge, insatt av Gud. (Gal 4:6-7)

Här hittar vi många bottnar. Om vi till exempel tittar på ordet "Abba", så förklaras det ofta som ett lite mer förtroligt tilltal i stil med pappa i förhållande till far. Så är det. Genom tron får vi ett förhållande till Gud som gör att han inte är den otillgänglige Guden, utan vi är som hans barn i en kärleksfull och innerlig relation till honom. Men det finns också en djupare innebörd då vi tittar på ordet etymologiskt. Det fanns nämligen en judisk lag som förbjöd slavar att använda ordet Abba. Det var ett ord för fria människor. Om vi jämför de två ställen där Paulus använder ordet, Gal 4:6 samt Rom 8:15, så ser vi att detta är något tydligare i Galaterbrevets sammanhang.

Åter ser vi hur Gud låter oss få en ny position genom att vi i tro tar emot frälsningen. Vi blir upptagna som Guds barn och får full arvsrätt. Petrus säger att vi är födda på nytt genom en oförgänglig säd genom Guds levande ord som består (1 Petr 1:23). Häri ligger det underbara hoppet. Den som är född av Gud får veta att Guds säd förblir i honom eller henne (1 Joh 3:9). Prisad vare Jesus Kristus!

Strax innan har Johannes uttryckt den under bara sanningen: "Se vilket kärlek Fadern har skänkt oss: att vi får kallas Guds barn, och det är vi också." Sedan utlägger han undervisningen om barnskapet och det vi som kristna är på väg mot: evigheten. Men här på jorden är det inte någonting annat än ett hopp. I tro får vi vänta på att få se hoppet uppfyllt den dag då Jesus kommer tillbaks. Då får vi se honom sådan han verkligen är, och det vi trott blir uppenbarat. Därför är tron viktig, och Petrus skriver just att det är genom tron som vi blir bevarade till den frälsning som finns beredd och som ska uppenbaras för oss i den sista tiden (1 Petr 1:5).

Om vi nu genom tron blir söner och Kristi medarvingar, säger det också någonting om vår position. I det avsnitt ur Galaterbrevet som jag citerade ovan kan vi också notera att eftersom vi är söner har vi också fått del av Guds Sons Ande. Halleluja! Jag upphör inte att bli förundrad över Guds godhet och rikedom. Jag blir så innerligt glad när jag ser vad han gjort för mig. Att se hur denna härlighet också gäller mig, gör att jag ibland bokstavligt måste skrika ut min glädje. Visst är det en underbar Gud! Trots vetskapen om våra brister och fel är hans kärlek oföränderlig. Det är stort, ofantligt stort!

Med oerhörd kraft

Jag återkommer till värdet av att veta vad man har i sitt barnskap. Det finns nämligen en som gör allt han kan för att få oss att missa den vetskapen. Det är inte utan anledning som Jesus kallar honom för lögnens fader, en tjuv som har kommit för att stjäla, slakta och döda. Hans avundsjuka på oss människor är så fylld av hat att vi inte ens kan föreställa oss det. Redan från början ser vi hur lömsk han är, när han i paradiset kommer som en ljusets ängel med lögn och bedrägeri. Eva var hans första mål. "Har Gud verkligen sagt att ni inte får äta av den frukt som växer på kunskapens träd?" En förrädisk fråga som Eva inte var uppmärksam på. Hon höjde inte trons sköld till försvar utan blev det första offret. Hon åt och syndafallet var ett faktum.

Att bli kristen är att dras in i den andliga striden. Allt sedan tiden i paradiset då Adam och Eva frestades och föll, har satan gjort allt han kan för att få människor på fall. Även Jesus var utsatt för hans frestelser, men storheten i Jesus är att han klarar det vi inte klarar. Jesus triumferade och avväpnade fiendens härsmakt på Golgata. Men trots att Jesus besegrat satan är han inte överksam. Genom sina demoner och andemakter härjar satan fortfarande på jorden – fram till den stund då Gud slutgiltigt kastar honom i den brinnande sjön.

Målet för satan är att få oss på fall genom att vi börjar ifrågasätta Gud. Frestelsen som Eva föll för var om Gud verkligen hade sagt att hon inte fick äta av frukten från kunskapens träd. Vidare ser vi att satan vet att så länge en människa inte bekänner att Jesus är Herren är den människan skild från Gud och evigheten. Då tillhör hon indirekt själafienden även om hon inte är någon djävulsdyrkare eller satanist. Men så fort hon börjar närma sig Gud sätter satan in sina demoner och andemakter med syfte att förhindra den människans frälsning. Och då frälsningen är ett faktum fortsätter angreppen. Därför är det så viktigt att be om andlig klarsyn och sträva efter att hela tiden leva i Jesu närhet. Då hålls vårt sinne skärpt och vi kan identifiera fienden och hans listiga angrepp (Ef 1:6 'Angrepp' kan också översättas med 'metoder').

Ett av de mest intressanta målen är att försöka få dig omedveten om den potential och auktoritet Gud gett dig. Om du är medveten om din auktoritet

försöker fienden att på andra sätt få dig att inte verka i den, till exempel genom att ha fel motiv eller att på andra sätt missbruka Guds gåvor.

När Paulus ber att våra hjärtan ska upplysas är det inte bara för att vi ska komma till insikt om arvet – det handlar alltså också om att vi ska förstå vad Gud vill se förverkligat i våra liv. Bibeln är full av verser och sammanhang som på olika sätt löper i denna riktning. I Kolosserbrevet talar Paulus om hur han arbetar mot målet med den kraft som Gud så mäktigt låter verka i honom, och på ett annat ställe står att läsa att det genom tron är Kristus som lever i oss. I Romarbrevet skriver Paulus att det är samme Ande som uppväckte Jesus som också gör våra dödliga kroppar levande. Jag vill poängtera just det och återvända till Efesierbrevet där Paulus säger att den väldiga kraft som är verksam i våra liv, är den kraft som Gud hade för att uppväcka Jesus från de döda och sätta honom på sin högra sida i himlen (Ef 1:19-20 och Rom 8:11).

Ett underbart exempel

Många av Bibelns berättelser ställer mycket upp och ner. Vi kan alltså inte läsa och bemöta Bibelns budskap utifrån ett världsligt sätt att tänka. Vi behöver den helige Andes ljus över budskapet för att det ska bli levandegjort. Lärjungarna fick höra att den störste i himmelriket är den minste i våra ögon. Kvinnor och barn som ansågs ovärdiga lyftes ofta fram av Jesus liksom syndare och orena människor. Gud har ett så tydligt "nerifrånperspektiv", vilket inte minst blir tydligt i berättelsen om äktenskapsbryterskan (Joh 8:1 ff.). Den som vill vara stor ska vara de andras tjänare. Poängen är att Gud inte accepterar synd och orättfärdighet, men ändå älskar var enda människa villkorslöst och utan undantag.

I Andra Samuelsboken finns det en fantastisk berättelse om David som på ett tydligt sätt understryker vad jag vill säga. Den lille herdepojken var den siste av sönerna som man trodde var utvald till att bli kung över Israel. Men det som är ringa i människors ögon utväljer Gud, eftersom Gud ser till hjärtat och inte till det som är för ögonen på oss människor (1 Sam 16:7). Något sena-

re inträffar den händelse som har blivit en av de allra mest kända och fascinerande Bibelberättelserna: kampen mellan David och Goliat.

Mänskligt sett talade allt för att Goliat skulle krossa David i en regelrätt strid. Problemet för kung Saul, Davids bröder och de andra israelerna, var att de bedömde situationen utifrån ett mänskligt perspektiv. Precis som tio av de tolv spejarna som Mose sände in i landet såg man till motståndarens storlek och mänskliga kraft. Anaks barn var så stora att spejarna kände sig små som gräshoppor, och Goliats resliga gestalt kunde säkert få vem som helst att fly i fruktan vid ljudet av hans smädelser och skrik. Skillnaden mellan David och de andra var dock att han inte tänkte på ett världsligt sätt. När David blev smord till kung står det att Guds Ande kom över honom, och när vi läser om David förstår vi att han var genomsyrad av den helige Ande. Hans hjärtas öga var upplyst.

Detta präglade hans sätt att tänka och agera. När han erbjuder sig att strida mot jätten, trots att alla försöker avråda honom, är det därför ett obegripligt resonemang i hans öron. Han går Goliat till mötes och får höra hur Goliat förbannar honom med sina avgudar, och att han ska bli till föda åt himlens fåglar och markens djur. Men David är en troshjälte och ett föredöme. Han låter inte missmod eller fruktan få något inlopp i hans liv, utan svarar Goliat med följande underbara ord:

Du kommer mot mig med svärd och spjut och lans, jag kommer mot dig i HERREN Sebaots namn. Han är Gud för Israels här som du har hånat. HERREN skall denna dag överlämna dig i min hand och jag skall slå ner dig och ta huvudet av dig... Och hela världen skall förstå att Israel har en Gud... Striden är HERRENS och han skall ge er i vår hand. (1 Sam 17:45-47)

Du vet hur striden slutade. Goliat föll i sitt högmod och sin avgudadyrkan. David triumferade i Guds kraft eftersom han visste vad Gud hade kallat honom till. David kände till den auktoritet Gud hade gett honom, och jag är övertygad om att grunden hade lagts i många timmar av bön och tillbedjan då David vallade sina djur. Och vi förstår också att han många gånger tidigare hade sett prov på hur Guds löfte om närvaro och seger hade besannats då lejon och björn blev slagna av den lille herdepojken.

Var ödmjuk men ta initiativ

Ett av Goliats misstag var hans högmod. Nu stod han inte på den klippan David gjorde, men även om man är den levande Gudens tjänare måste man vara beredd på att frestelsen till högmod och självgodhet finns. Om satan inte kan hindra oss att tro, försöker han i stället att få oss att gå för långt. En av de attacker vi utsätts för då är högmod och viljan att ta åt oss äran själva. Det är en farlig synd som vi behöver vara uppmärksamma på. Det finns ingen annan än Gud som är värd äran och vår tillbedjan. En viktig orsak till Sauls fall var till exempel att han inte hade ro att invänta Guds tid (1 Sam 13:8 ff.). Då Samuel dröjde tog Saul saken i egna händer och förrättade offret, eftersom han ville rådfråga Gud inför den kommande striden. Hans olydnad ledde till att Gud inte kunde befästa kungadömet för Israel för all framtid. Olydnaden för Guds ord tog bort Sauls ödmjukhet. Även om syftet Saul hade kan synas gott, var det inte någonting annat än upproriskhet mot Gud. Satans väl dolda frestelse blev till tungt fall både för Saul och Israel. Att ta initiativ är viktigt, men bara om man har rätt motiv och står i Guds vilja.

I slutet av 1800-talet fanns det en känd helbrägdagörare som kom från det underbara Värmland. Han hette F.A. Boltzius och det finns många berättelser om honom. Många ansåg sig till exempel mindre välvilligt bemötta av Boltzius i början. På en fråga varför han var så kärv svarade han: "Om jag ställde mig välvillig mot alla människor som kommer hit, skulle de snart tycka om mig och tro att det vore jag som gjorde dem friska, och då skulle de glömma bort Herren Kristus för mig. Och det går inte an. Det är Han som gör gärningarna, och Han ska ha all ära." Vid ett annat tillfälle kom en tidningsman på besök för att skriva om de under som skedde genom Boltzius händer. Tidningsmannen ringde på och sa att han sökte helbrägdagöraren. Boltzius kvicka svar blev: "Han for upp till himlen för 1800 år sedan, men kommer snart igen."

Det kanske inte har funnits någon människa med så stark helandesmörjelse i Sverige, men trots de otroliga underverk F.A. Boltzius fick uppleva, förhöll han sig ödmjuk hela sitt liv. I griftetalet vid hans begravning sa prästen bland

annat: "Han har städse sökt förhårliga Gud, och vi kan vara förvissade om att han erfar livets fullbordan i frid och salighet."

En av mina favoritsånger är den lilla kören där vi sjunger att det är Gud som ska ha all ära. När jag förbereder mig för olika uppgifter som pastor är jag noga med att alltid påminna mig om mina motiv och mitt totala beroende av den helige Ande. Ur Sakarjas bok brukar vi ofta rycka ut versen att det inte är i vår kraft och styrka, utan genom den helige Andes kraft saker ska ske. Även om texten står i ett speciellt sammanhang finns det en grundsanning i det budskapet, och när vi lever i den vissheten vill vi heller inte ta åt oss äran själva.

Samtidigt finns det en fara till passivitet om vi inte är vakna. Jag ser att det är många kristna som i rädsla för att inte vara ödmjuka överbetonar sakarjatekten så att Gud blir någon slags springpojke. Man sitter i sin bönekammare och menar att vår uppgift är att be, medan Gud är ute på stridsfältet och vinner seger åt oss. Den synen kan också hämta sin näring från Guds ord till Israels barn vid Röda havet: "Herren skall strida för er, och ni skall hålla er stilla" (2 Mos 14:14). Intentionen är bra men riskerar att ändå leda ner i ett dike. Om vi återgår till David så får vi hjälp att se balansen mellan ödmjukhet och vissheten om sitt totala beroende av Gud å ena sidan, och initiativförmåga och konkret handling å andra sidan.

När Jesus sänder ut lärjungarna gör han det utifrån tanken på den balansen. Han ger dem makt att driva ut orena andar och att bota alla slags sjukdomar och krämpor (Matt 10:1). Det är inte någonting som blir verklighet om vi sitter hemma och ber. Grunden läggs i vår bönekammare, men vår kallelse är att gå ut och lägga händerna på de sjuka och tala strängt till de orena andarna. Vi agerar på det mandat Jesus gett oss, men precis som troshjältarna i Bibeln så gör vi det i vissheten om att det är Guds Ande som verkar genom oss i de stunder Guds namn förhårligas genom tecken och under. Evangelisten Markus skriver att Herren verkade tillsammans med lärjungarna (Mark 16:16), och Paulus talar om sig som Guds medarbetare (1 Kor 3:6-9).

Det råder inget tvivel om att Gud har kallat oss ut i friheten. Låt oss nu gå in i det sista kapitlet och se hur Gud sânt oss för tjänst och vittnesbörd i den

helige Andes kraft, med en längtan efter att få se oss förvalta och använda de gåvor och den kraft och makt han ställt till vårt förfogande. Allt för att Guds namn ska bli förhärligat genom oss.

Du är kallad till frihet

Så har vi då kommit till det sista kapitlet i den här boken. Min bön och förhoppning då jag arbetat med denna bok har varit att du fått uppmuntran och utrustning för ditt liv som Jesu lärjunge. Gud har aldrig lovat oss ett allt igenom enkelt och bekymmersfritt liv, men han har lovat att vara med oss och ge oss den kraft vi behöver för varje dag och stund i våra liv. Den välsignelse han har välsignat dig med ger dig en övernaturlig kraft som själafienden inte kan rå på. Du är kallad till frihet. Som kristen är du alltså i grunden en övervinnare och segrare. Det, om något, är värt vår glädje och tacksamhet.

Den troendes livssituation

Innan vi tittar på den troendes möjligheter kan det vara på sin plats att åter visa på den andliga strid som varje kristen dras in i. Inte så att vi behöver leva i fruktan, för Bibeln är full av löften till oss om att vi inte står ensamma i den kampen. Men det finns samtidigt en fara i att bli naiv och ta lätt på, eller rent av glömma bort, att det faktiskt är en fruktansvärd strid i andevärlden. Minns till exempel profeten Daniel vars bön orsakade en oerhörd strid mellan Guds änglar och de fientliga andemakterna.

Ett första och grundläggande faktum är att Jesus redan har vunnit en fullkomlig seger på korset. Där triumferade han över fienden och avklädde dem deras makt. Det är viktigt att förstå att de inte görs overksamma, men att den som lever i lydnad för Guds ord med bekännelsen att Jesus är Herren inte har någonting att frukta. I sin dopundervisning skriver Paulus att syndens makt är bruten över den som tror och är döpt (Rom 6:6). Aposteln Johannes säger

att han som är i oss är större än den som är i världen (1 Joh 4:4). Se även följande ord ur den nittioförsta psalmen:

Den som sitter under den Högstes beskydd och vilar under den Allsmäktiges skugga, han säger: "I HERREN har jag min tillflykt och min borg, min Gud som jag förtröstar på."

Sedan fortsätter psalmisten med att tala om hur Gud beskyddar sina barn, innan följande uppmuntrande ord står att läsa:

Ingen olycka skall drabba dig, ingen plåga närma sig din hydda. Ty han skall ge sina änglar befallning om dig att bevara dig på alla dina vägar. De skall bära dig på händerna, så att du inte stöter din fot mot någon sten. Över lejon och huggormar skall du gå fram, du skall trampa ner unga lejon och drakar.

Var det inte precis det Daniel fick erfara vid floden Hiddekel? Hans bön hade, som jag skrev ovan, orsakat en strid i andevärlden, och Guds änglar hade trätt in på det mandat Daniels bön gett dem. När vi talar om änglar får vi inte göra det i meningen att det är små gulliga och feta bäbisar. Änglar är stora och ståtliga krigare som vi av ovanstående psalm förstår också har funktionen av att vara till vår hjälp. Så talet om skyddsänglar är inte någonting som är flummigt eller nyandligt. Änglar är verkliga och någonting vi ska tacka Gud för.

I striden har vi ingenting att frukta så länge vi förtröstar på Herren, men vi får heller inte glömma bort att även om fienden är besegrad så är han alltså inte överksam. Därför är det viktigt att till exempel ikläda sig den andliga vapenrustningen som Paulus talar om i Efesierbrevets sjätte kapitel. Det är inte ett bildspråk han använder, utan meningen är att vi konkret ska ta på oss den andliga vapenrustningen, för vi strider ju inte mot människor av kött och blod även om vi många gånger tycks tro det. Vi behöver förstå att det ytterst är fråga om andemakter, även om inte varenda liten motgång nödvändigtvis behöver bero på demonisk aktivitet.

En viktig del av budskapet är att komma till insikt om psalmistens uppmaning: ...DU skall trampa ner... Samtidigt är det viktigt att förstå att det inte är några gulliga husdjur som omnämns. Det är djur som har möjlighet att döda

människor. Så är också kampen om din själ någonting som handlar om liv eller död. I detta går det inte att vara passiv om man vill komma ut med livet i behåll. Vi är tvungna att ta initiativ för att överleva. Vi fruktar inte fienden i detta – vi vördar Gud!

Segern är redan vunnen

Då man talar om att vi som kristna ska ta initiativ, märker jag ofta i samtal med människor att de blir reserverade och förstår det som någon slags gärningslära, att det är oss det hänger på. Jag har talat om detta tidigare, men tycker att det är viktigt att åter poängtera saken. Som alltid finns det två diken man kan gå ner sig i: å ena sidan att av rädsla för att göra någonting i egen kraft låta Gud bli springpojke och å andra sidan helt glömma bort sitt totala beroende av Gud i de egna gärningarna. Svårigheten att få en sund balans mellan dessa två ytterligheter är en utmaning för oss, så att vi inte bara befinner oss mitt på vägen då vi går från det ena diket till det andra. Vi ska sträva efter att hela tiden gå mitt på vägen.

När Jesus blir frestad av djävulen är det bland annat utifrån det ena diket att fresta Gud. När de står på tempelmurens utsprång prövar djävulen Jesu hjärta genom att citera några ord ur Psalm 91:

Om du är Guds Son, så kasta dig ner! Det står ju skrivet: "Han skall ge sina änglar befallning om dig, och de skall bära dig på händerna, så att du inte stöter din fot mot någon sten." (Matt 4:6)

Här skulle det kunna vara lätt att bekräfta uppfattningen att vi inte ska ta egna initiativ, för Jesus svarar ju djävulen med att citera en annan vers ur Skriften om att vi inte ska fresta Gud. Det går dock inte att dra en rak parallell mellan det sammanhanget och vad jag skriver i den här boken. Poängen i Jesu svar är att vi inte har rätt att utnyttja Gud. Vi kan alltså inte försätta oss i orättfärdiga situationer och sedan lite lättvindigt tänka att det inte gör någonting eftersom Gud ändå rättar till vår situation. Det vore att synda på nåden och det är allvarligt. Men vi får inte hamna i varken passivitetens eller självrättfärdighetens dike. Vi måste sträva efter ett liv mitt på vägen genom

att hitta balansen mellan Guds aktivitet och våra initiativ. Låt oss därför fortsätta att studera Psalm 91 innan vi går vidare.

När psalmisten skriver att Gud är vår tillflykt och borg, får vi inte förstå det som att vi ska gå in i hans närhet för att slippa konfronteras med tillvarons problem och strider. Jesus ber till exempel inte i sin översteprästerliga förbön att vi ska tas ut ur världen; han ber att vi ska leva i världen med Guds beskydd (Joh 17:15).

Vi ser vidare hur Gud tänker då vi läser hur han instruerar konstruktionen av förbundsarken. Arken med sitt lock, nådastolen, symboliserar Guds osynliga närvaro. Där uppenbarade Gud sin härlighet då han talade med Mose, och betoningen av hans närvaro blir tydlig då han låter kerubernas vingar täcka arken. I Psalm 91 finns en bredd av bilder för att betona totaliteten i Guds beskydd. Samtidigt får vi se kärleken i att det är en inbjudan till ett liv under Guds beskydd, inte en befallning. Vi väljer alltså själva om vi vill vara där eller inte. Därför blir också min poäng att det bara är i lydnad för Guds ord som våra egna initiativ i bön och handling blir framgångsrika. Det är endast där vi får rätt motiv för vårt agerande, och det är en avgörande faktor för att Guds kraft ska bli förlöst genom våra liv.

När Jesus sände ut lärjungarna gav han löfte om beskydd och viljan att bekräfta Guds makt genom deras liv. I slutet av Markusevangeliet ser vi hur varken ormar eller gift kan skada Guds folk. Det förstnämnda bekräftas till exempel av Apostlagärningarna då vi ser hur Paulus blir biten av en huggorm utan att ta skada (Apg 28:5-6). Markus avslutar sin berättelse om Jesus med att i sin allra sista vers skriva att Herren verkade tillsammans med församlingen och bekräftade ordet genom de tecken och under som åtföljde dem.

Vi ser alltså att det är en levande verklighet att kristna har fått en unik möjlighet att leva i seger. Även genom historien fram till våra dagar ser vi hur Gud på samma sätt låter sin makt bli manifesterad genom församlingen. Allt med sitt upphov i Jesu underbara seger på Golgata kors. Där avkläddes väldena och makterna i Jesu triumf (Kol 2:15). Deras makt gjordes om intet. Pris ske Gud! Det är denna seger du är kallad att leva i. Det är där kallelsen till

frihet har sin rot och grund. Verket är Guds liksom äran och lovsången. Vi har inte någonting att berömma oss av själva. Men åter vill jag betona värdet av att hitta balansen mellan insikten om sitt totala beroende av Gud samtidigt som egna initiativ tas för Guds Rikes utbredande.

Rätt motiv

Det kan vara på sin plats att åter poängtera vikten av att gå med rätt motiv i sitt lärjungaskap. Fiendens strategi är av sådan art att om vi inte går att stoppa, försöker han att få oss att gå för långt eller verka utifrån felaktiga motiv. Låt oss nu hämta kunskap om detta ur ett av Bibelns mer kända avsnitt i Lukasevangeliets femtonde kapitel.

Jesus berättar tre liknelser om det förlorades värde. En trolig orsak till att han berättar tre liknelser med samma budskap direkt efter varandra, är att man genom att upprepa en sak tre gånger gav sitt utfästande den starkaste betoningen man kunde. När till exempel seraferna ropar helig tre gånger inför Guds tron behöver vi se det utifrån den aspekten. Det är ett rop som enligt Jesaja får hela himlen att skaka (Jes 6:3-4). Då Jesus nu berättar tre liknelser om det förlorades värde, behöver vi läsa dem med förståelsen att detta är någonting som har högsta angelägenhet för Gud. Han finner ingen glädje i den orättfärdiges död (Hes 18:23), ty han vill inte att någon människa ska gå förlorad för evigheten (1 Tim 2:4; 2 Petr 3:9).

Liknelsen om den son som väljer att få ut sitt arv i förskott är ingången till vad jag vill säga i detta avsnitt. Han tog emot vad han var berättigad till, så däri begår han inte något fel. Problemet uppstår då han väljer att använda det på ett sätt som knappast kännetecknar en god förvaltare. Den egna njutningen kom i centrum, och allt syftade till att tillfredsställa de egna önskningarna. Arvet kan därför knappast sägas ha förvaltats på det sätt fadern önskade. Men trots att det var ovanligt att be om arvet i förskott bör vi notera att fadern inte sätter sig emot sonens önskan. Sonen hade en fri vilja.

Liknelser ska aldrig tolkas bokstavligt, och man ska vara försiktig då man tolkar dem, men det finns ändå en viktigt poäng här som jag i all ödmjukhet vill visa på även om Jesus hade ett annat syfte med sin liknelse. Det finns ett

arv som vi är berättigade till, och även om vi först i himlen kommer att få smaka det till fullo, så har vi möjlighet att redan här och nu få del av det. Jag har nämnt det i tidigare avsnitt hur Hebréerbrevet talar om att vi genom den helige Ande får smaka den kommande världens krafter. Men i detta är jag alltså nödgad att betona vikten av att vara klar över sina motiv. Vi får del av varken de andliga gåvorna, pengar eller annat för att tillfredsställa oss själva. Vi är kallade att förvalta dessa gåvor så att Gud blir förhålligad och att människor blir frälsta och befästa i sin tro.

För många år sedan läste jag om en situation i norra Sverige då två gamla frikyrkoförsamlingar slogs samman. I en tidning intervjuades en kvinna som varit med och startat den ena församlingen, och hon kunde se värdet av sammanslagningen samtidigt som hon var ledsen över att se sitt "livsverk" upphöra. Vi ska inte missförstå eller övertolka kvinnans uttalande, men det är viktigt att vi kommer till insikt om att församlingen aldrig kan bli ett projekt som vi har rätt att göra ägaranspråk på. Församlingen är Jesu kropp och tillhör således vår Herre och ingen annan. Vi är lemmar i den kroppen, viktiga och värdefulla, men vi kan inte se det på annat sätt än att församlingen är Guds egendom och skapelse.

Många pastorer faller för frestelsen då de startar sina ministries, organisationer. Även om de flesta har goda motiv i början så är det lätt att det med tiden hamnar snett och blir någonting som man själv för anspråk på. Men precis som tjänarna i Jesu liknelse om förvaltarskap behöver vi förstå att det vi är satta att förvalta endast är någonting som vi ska förvalta. Vår Herres stora förtroende för oss gör detta möjligt, men likväl är det aldrig fråga om ägarbyte.

Slutligen är det viktigt att åter visa på nåden, vilken jag ägnade en stor del av kapitel två åt. Då den förlorade sonen kommer till besinning och vänder hem ser vi att han inte blir bortstött eller förbannad av fadern. Han bekänner sin synd och förstår sitt beroende av faderns omsorg, så han sticker inte under stol med sin situation. I den ödmjukheten får fadern möjlighet att visa sin barmhärtighet och kan på så sätt upprätta sin son. Kallelsen bygger helt på Guds nåd.

Relationen mellan Jesus och församlingen

Återgår vi från liknelsen om den återfunne sonen till synen på församlingen som Kristi kropp, finner vi ytterligare viktiga pusselbitar för vår förståelse om lärjungaskapet. Paulus talar på några ställen om församlingen som Kristi kropp, där Jesus Kristus själv är huvudet. Låt oss försöka finna en ingång i hur Gud ser på oss, genom att åter hämta en text ur Efesierbrevet:

Allt lade han under hans fötter, och honom som är huvud över allting gav han åt församlingen, som är hans kropp, fullheten av honom som uppfyller allt i alla. (Ef 1:22-23)

För det första förstår vi lite av Jesu storhet genom att vi ser hur Gud har satt honom till Herren över allting. Psalm 8 säger att Gud har satt Jesus till Herre över skapelsen, och Psalm 110 säger att alla fiender ska läggas som en fotapall under hans fötter. Denne ende Herre är församlingens huvud, och hans kropp (församlingen) är fullheten av honom (Jesus). En felaktig tolkning av texten skulle vara att sätta "uppfylla" som passivt. Det skulle betyda att Jesus blir uppfylld genom församlingen. Tolkningen är den motsatta på så sätt att det är Jesus som uppfyller församlingen med sin välsignelse. Den tolkningen finner stöd både i Ef 1:10 och Ef 4:10-11. Innebörden handlar alltså om vad Gud genom Jesus har lagt ner i de som bekänner att Jesus är Herren.

Det finns en nära relation mellan Jesus och hans församling. I tredje kapitlet ägnade jag denna tanke visst utrymme. Paulus visar på vår nära relation till Jesus genom att i sin inledande bön i Efesierbrevet hela tiden tala om i Kristus och genom Kristus. Samma tydlighet visar han i sitt brev till församlingen i Kolosse (Kol 1:3-12). Även där utgår han i sin inledande bön från det eskatologiska hoppet. Tacksägelsen och lovprisningen av Gud utgår från vittnesbörden om hur församlingen levde i en osjälvisk och kärleksfull tjänst. Detta var grundat i hoppet som är förvarat i himlen. Men hoppet är egentligen ett mellanled, för i slutet av första kapitlet förstår vi av Paulus att grunden för detta härlighetens hopp är att Jesus genom tron lever i oss (Kol 1:27).

För att ytterligare understryka den nära och intima relation som råder mellan Jesus och församlingen kan vi bläddra fram till det femte kapitlet i Efesi-

erbrevet, där vi ser hur Paulus drar en parallell mellan Jesus och församlingen å ena sidan och äktenskapet mellan man och kvinna å andra sidan. Det finns några grundtankar även i det avsnittet som jag skulle vilja visa dig på med förhoppning att det ger näring till mitt resonemang.

För det första ser vi att Jesus älskar församlingen. Det finns i grekiskan flera ord för kärlek, och det som används här är agapé. Detta ord uttrycker den djupaste formen av kärlek, och av 1 Joh 4:8 förstår vi att agapé-kärleken djupast sett är ett uttryck för Guds väsen. Det finns en koppling till innebörden av välsignelse i detta, eftersom agapé-kärleken endast kan kännas utifrån sin handling (jfr Ef 1:3). I den nionde versen fortätter därför Johannes med att tala om att kärleken är bevisad genom att Gud sände sin Son till försoning för våra synder.

För det andra ser vi att Jesus utgav sig för församlingen. Häri blir förlängningen av agapé-kärleken tydlig. Jag fascineras över att det var kärleken till människorna som drev Jesus. Matt 9:36 visar hur tillståndet bland människorna påverkade Jesus. Han levde sitt liv för deras skull (Mark 10:45). Hans seger bestod bland annat i att han inte vakade över sin jämlikhet med Gud utan antog en tjänares gestalt (Fil 2:6-8).

För det tredje skriver Paulus att Jesus helgade och renade församlingen. Att helga har med avskiljning att göra. Gud har genom Jesus skilt den troende från världen. Du bör dock observera Jesu ord att han inte tagit henne ur världen. Vidare får vi inte förstå reningen genom vattnets bad som att Paulus talar om dopet, utan det är snarare fråga om ett bildspråk för pånyttfödelsen. Förlängningen av Jesu tjänst är utgjutelsen av den helige Ande, och i samtalet med Nikodemus ser vi att det är en nödvändighet att födas på nytt av den helige Ande.

För det fjärde lär vi oss att Jesus gav näring åt församlingen. Ordet (rhema) är det förkunnade ordet som även förekommer i Rom 10:17 "Tron kommer av predikan". Jesus säger till frestaren att vi inte bara ska leva av bröd, utan att vi ska leva av varje ord som utgår från Guds mun (Matt 4:4). Summan av detta lär oss att vad Jesus gjort är att ge församlingen liv och tro.

Slutligen ser vi för det femte att Jesus vårdar församlingen. Här är kanske herdebilden den som är bäst lämpad (Joh 10 och Ps 23). I sin översteprästerliga förbön ser vi hur Jesus är mån om att inte överge eller utlämna församlingen. På flera ställen i Skriften ser vi hur just herden blir bilden för den omsorg Gud har om människan. Jesus segrar inte på korset för att sedan säga församlingen att den får klara sig själv. Som ett inklusio står löftet om närvaron i Matteusevangeliet. Det glada budskapet om frälsningen börjar med att Frälsarens namn är Immanuel, Gud med oss, och det slutar med Jesu ord att han är med oss alla dagar till tidens slut. Jesus vårdar församlingen!

Allt detta som Paulus tar fram i äktenskapsundervisningen har sitt syfte och upphov i att Jesus ska ställa fram församlingen i hennes härlighet, helig och fullkomlig (Ef 5:27). Vad som gör detta möjligt är att relationen är så nära och intim.

Det nya livet genom tron

Aposteln Paulus använder ett antal olika uttryck för att visa på den förändring som sker då vi beslutar oss för att tro på Jesus och lyda hans ord. Ett av de tydligaste uttalandena kanske ändå är när han konstaterar att den som är i Kristus är en ny skapelse (2 Kor 5:17). Ett annat utfästande av oerhört stort intresse är följande ord i inledningen av Johannesevangeliet:

Men åt alla dem som tog emot honom gav han rätt att bli Guds barn. (Joh 1:12)

Nyckeln till vad jag vill stanna upp för är ordet "rätt", eller "makt" som det står i somliga översättningar. Låt oss göra en liten genomgång av texten och dess innebörd.

Först och främst behöver vi se i vilket sammanhang Johannes skriver dessa ord. Inledningen av hans evangelium är unik på många sätt, och jag vill inte fördjupa mig i det här. Kort kan dock påpekas att Ordets uppenbarelse som sådant inte har låtit skingra det mörker som var över skapelsen, och motståndet i Israel som nation är ännu inte övervunnit. Hans sändning har dock inte stannat vid det. För att rättfärdigheten ska komma av tro, vilket är grunden för Abrahamsförbundet, var den påföljande utvecklingen nödvändig.

Församlingen föds och av Jesu samtal med Petrus förstår vi att dess grund är tron som leder till bekännelsen att Jesus är Herren (Matt 16:16).

I denna miljö, trons miljö, lever och verkar församlingen. Då man går in i den sker en slags förvandling vilket Paulus alltså skriver om med olika uttryck. Utöver att man blir en ny skapelse, använder han uttryck som att man får lägga av sig den gamla människan och ikläda sig den nya (Kol 3:9-10). Att läsa in detta i Johannestexten gör att vi förstår att den troende får en ny ställning i förhållande till Gud. Denna nya ställning gör att den troende får makt att ta del av av hans gudomliga liv. Detta är ytterst bevisat genom att Gud låter den troende få del av den helige Ande och hans smörjelse.

Jag tror att detta bland annat uttrycks i att vi ges en frihet till handling. Förutsättningen är dock som jag försökt betona i texten ovan, att vi står i en intim relation med Jesus Kristus, eftersom det ytterst är han som verkar genom oss genom sin Ande (Kol 1:28-29). Förebilden för detta är dessutom att se på hur Jesus levde i ett beroende av Gud. Jesus talar till och med om att han och Fadern är ett (Joh 10:30). Detta är ord som också den Nicenska trosbekännelsen stryker under: "Född och icke skapad, av samma väsen som Fadern."

Det nya är alltså att den som tror på Jesus går in i ett nytt sammanhang. Detta sker inte för att vi därigenom ska ropa ut vår glädje över vår frälsning i enskildhet och passivt se på hur andra i bästa fall kämpar för att bli frälsta. Petrus kallar Jesus för vägvisaren till livet (Apg 3:15 enligt Bibel 2000). Vi ska alltså inte bara se på Jesus som Frälsaren, utan vi bör också i lika stor utsträckning se på honom som ett föredöme för hur vi ska leva våra liv. Då nöden bland folket gör sig påmind för honom, ömmar hans barmhärtiga hjärta och skapar en reaktion (Matt 9:35-36). Kapitlet slutar med Jesu bön om att det ska sändas ut fler skördearbetare, och det gör att vi omöjligt kan dela på det nionde och tionde kapitlet. Den direkta och naturliga förlängningen är därför att Jesus sänder ut lärjungarna för att fortsätta Jesu tjänst. Jesus hade gått runt och predikat, botat och befriat, och lärjungarna, i förlängningen församlingen, får samma uppdrag (Matt 10:7-8). Det nya livet i tron handlar om att föra Jesu verk vidare.

Hur blir då detta möjligt? I Sverige kan det vara svårt eftersom fienden under så lång tid på olika sätt preparerat folket med jantelagens ”tro inte att du är någon”. I det första kapitlet ägnade jag detta ganska stort utrymme för att ge dig den nödvändiga basen så att du kan tillgodogöra dig budskapet i den här boken. Som kristna behöver vi för egen del komma till en ökad insikt om församlingens position. Det är inte någonting vi kan ta oss själva, utan precis som i fråga om barnskapet är det någonting Gud ger. Han gör det på grund av sin stora kärlek och sitt enorma förtroende för dig. Låt oss utifrån det se på ytterligare ett paulinskt ord

Hans härlighets makt ska styrka er och ge er all kraft till att vara uthålliga och tåliga i allt. (Kol 1:11)

I avsnittet använder Paulus tre ord för styrka: härlighets makt, styrka och all kraft. Detta är enligt Paulus resultatet av att känna Guds vilja med en längtan efter att få behaga honom. Dessa tre begrepp leder fram till uthållighet och tålighet, och jag tror inte att någon skulle vilja avstå dessa egenskaper. Detta står som vi ser i ett direkt beroende av Gud. Det är han som ger oss dessa egenskaper, och Bo Giertz förtydligar i sin översättning med att det vi får av Gud är en övervinnande kraft. Det är inte vilken kraft som helst. Det är uppståndelsekraften som från och med frälsningen verkar i den troendes liv. Det som fienden omöjligt kunde rå på finns genom tron i ditt liv. Du är kallad att verka i en kraft som enligt Jesus helvetets makt omöjligt kan rå på (Matt 16:18).

Du är kallad till frihet

Jesus säger: ”Jag har gett er makt” (Luk 10:19). Den här boken handlar om just den makten. Det finns en längtan hos Gud att se församlingen verksam i det liv som är förverkligat genom Jesu död och uppståndelse. Gud älskar dig. Han älskar varje människa, och han vill oss alla väl. Därför sände han sin Son till försoning för våra synder. Genom tron på att han blev till förbannelse i vårt ställe får vi frid med Gud. Domen förpassas till Golgata och vägen till det allra heligaste ligger öppen. Du får tack vare den helige Ande påbörja

framtidens liv redan här och nu, för enligt Jesus har du fått himmelrikets nycklar.

Budskapet i den här boken syftar inte till att ge dig missmod över förspilda tillfällen. Det är inte fråga om att försöka skapa någon slags prestationsattityd. När Jesus säger att han har gett oss makt är det inte för att vi ska bli uppfyllda av att demonerna flyr då vi kommer. De gör det och vi prisar Jesus för att så är fallet. Men även om vi står emot fiendens hela välde, så är ändå den viktigaste saken någonting annat. Ytterst handlar det om att våra namn är skrivna i Livets Bok. Jag hoppas att du under din läsning har tagit till dig mina ständiga upprepningar om att vi getts rätten att leva framtidens liv. Min önskan är att du och jag likt den första församlingen ser det övernaturliga livet som naturligt, för Jesus har kallat oss till den frihet där ingenting är omöjligt. "Ty nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig. Och det liv jag nu lever i min kropp, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig för mig" (Gal 2:20). Gud välsigne dig!

Sammanfattning

Paulus visar genom sin bön på *DIN* position och *DINA* möjligheter: *DU* är välsignad med all den himmelska världens andliga välsignelse.

Detta är bevisat genom att Jesus, på grund av Guds oändliga kärlek, dog för *DINA* synder.

Den helige Ande är ett bevis på att *DU* tillhör Gud. Han är en gåva från Herren som ger *DIG* del av den kommande världens krafter.

Paulus ber att *DU* ska få en nära gemenskap med gud för att få denna kunskap:

- Frälsningen som ger *DIG* hopp om evigheten
- Att *DU* har ett arv i himlen.
- Att kraften i *DITT* liv:
 - a) först manifesterades i uppståndelsen
 - b) nu bevisas av att Jesus är huvudet över sin församling
 - c) sedan kommer att bevisas när Jesus blir huvudet över hela skapelsen